

באם מסמך זה מודפס על גבי
דפים, יש לנהוג בו בקדושה,
ובתום השימוש יש להצניעו,
או להעבירו לגניזה!

תיקון שביעי של פסח

יְהוּדָה אֶתָּה יוֹדוּךָ אַחִיךָ יָדְךָ בְּעַרְףְּ אֵיבִיךָ יִשְׁתַּחֲוּוּ לְךָ בְּנֵי אָבִיךָ: גּוֹר אַרְיָה
יְהוּדָה מִטְרָף בְּנֵי עֲלִית פָּרַע רִבֵּץ פְּאֲרִיָּה וּכְלָבִיא מִי יְקִימָנוּ: לֹא-יִסּוּר שְׁבֹט
מִיְהוּדָה וּמַחֲקֵק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי-יָבֵא שִׁילָה (קָרִי: שִׁילוֹ) וְלוֹ יִקְהֶת עַמִּים:
אִסְרֵי לִגְפָן עִירָה (קָרִי: עִירוֹ) וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֶתְנוּ כַּבֵּס בֵּינָן לְבָשׁוּ וּבְדָם-עֲנָבִים
סוּתָה (קָרִי: סוּתוֹ): חֲכָלִילֵי עֵינַיִם מִיָּין וּלְבָן-שָׁנַיִם מַחְלָב:

אִם-בְּחֻקְתִּי תִלְכוּ וְאֵת-מִצּוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אִתְּם: וְנִתְתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתֶם
וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעַץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִיֹ: וְהַשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת-בְּצִיר וּבְצִיר יִשָּׂג
אֶת-זֶרַע וְאֶכְלֶתֶם לַחֲמִכֶם לְשִׁבְעַת שָׁנִים לְבִטּוּחַ בְּאַרְצְכֶם: וְנִתְתִּי שְׁלוֹם בְּאָרֶץ
וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רְעָה מִן-הָאָרֶץ וְחָרַב לֹא-תַעֲבֹר בְּאַרְצְכֶם:
וּרְדַפְתֶּם אֶת-אֵיבֵיכֶם וְנִפְלוּ לִפְנֵיכֶם לְחָרַב: וּרְדַפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מָאָה וּמָאָה מִכֶּם
רַבְּבָה יִרְדְּפוּ וְנִפְלוּ אֵיבֵיכֶם לִפְנֵיכֶם לְחָרַב: וּפְנִיתִי אֵלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אֶתְכֶם
וְהִרְבִּיתִי אֶתְכֶם וְהִקִּימְתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּכֶם: וְאֶכְלֶתֶם יֶשֶׁן נוֹשָׁן וְיֶשֶׁן מִפְּנֵי חֹדֶשׁ
תּוֹצִיאוּ: וְנִתְתִּי מִשְׁפָּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא-תִגְעַל נַפְשִׁי אִתְּכֶם: וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם
וְהִיִּיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי לְעָם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵהֵיטֵל לָהֶם עֲבָדִים וְאֲשַׁבֵּר מִטַּת עַלְכֶם וְאוֹלַךְ אֶתְכֶם
קוֹמְמוֹת:

הַדָּבָר אֲשֶׁר חָזָה יִשְׁעִיהוּ בֶן-אֲמוּץ עַל-יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם: וְהָיָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
נִכּוֹן יִהְיֶה הָרַב בֵּית-יְהוָה בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשָּׂא מִגְּבְעוֹת וְנִהְרָו אֵלָיו כָּל-הַגּוֹיִם:
וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכוּ וְנַעֲלָה אֶל-הָרַב-יְהוָה אֶל-בֵּית אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וִירְנוּ
מִדְרָכָיו וְנִלְכָה בְּאַרְחֹתָיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר-יְהוָה מִירוּשָׁלַם: וְשִׁפְטוּ בֵּין
הַגּוֹיִם וְהוֹכִיחַ לְעַמִּים רַבִּים וְכִתְּתוּ חֲרָבוֹתֶם לְאֵתִים וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמְרוֹת
לֹא-יִשָּׂא גּוֹי אֶל-גּוֹי חָרַב וְלֹא-יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה: בֵּית יַעֲקֹב לָכוּ וְנִלְכָה
בְּאוֹר יְהוָה:

עוֹד הַיּוֹם בָּנָב לַעֲמֹד יִנְפֹף יְדוֹ הָרַב בֵּית (קָרִי: בֵּית) -צִיּוֹן גְּבַעַת יְרוּשָׁלַם: הִנֵּה
הָאָדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת מְסַעֵף פְּאֲרָה בְּמַעֲרָצָה וְרַמִּי הַקּוֹמָה גְּדוּעִים וְהַגְּבֵהִים יִשְׁפְּלוּ:
וְנִקַּף סִבְכֵי הַיַּעַר בְּבִרְזֵל וְהִלְבְּנוֹן בְּאֲדִיר יְפוֹל: וַיֵּצֵא חֲטָר מִגֹּזַע יִשִּׁי וְנִצַּר
מִשְׁרָשָׁיו יִפְרָה: וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ
דַּעַת וִירְאָתָה יְהוָה: וְהִרְיָחוּ בִירְאָתָה יְהוָה וְלֹא-לְמַרְאָה עֵינָיו יִשְׁפוּט וְלֹא-לְמִשְׁמַע

אֲזַנְיוּ יוֹכִיחַ: וּשְׁפֹט בְּצַדֵּק דְלִים וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנּוּי-אֶרֶץ וְהִפֵּה-אֶרֶץ בְּשֶׁבֶט פִּי וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יִמִּית רָשָׁע: וְהָיָה צַדֵּק אֲזוֹר מִתְּנִיּוֹ וְהֶאֱמוּנָה אֲזוֹר חֲלָצִיו: וְגַר זָאֵב עִם-כֶּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם-גְּדִי יִרְבֹּץ וְעַגְל וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדוֹ וְנֹעַר קֶטָן נִהַג בָּס: וּפְרָה וְדָב תִּרְעִינָה יַחְדוֹ יִרְבְּצוּ יַלְדֵיהֶן וְאַרְיֵה כִּבְקָר יֹאכַל-תְּבֹן: וְשַׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל-חַר פָּתָן וְעַל מְאוּרֵת צַפְעוֹנִי גְמוּל יְדוֹ הִזָּה: לֹא-יִרְעוּ וְלֹא-יִשְׁחִיתוּ בְּכָל-הָרָקֵדָשִׁי כִּי-מִלְאָה הָאֶרֶץ דָּעָה אֶת-יְהוָה כַּמִּים לִים מְכַסִּים: וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא שְׂרָשׁ יִשִּׁי אֲשֶׁר עִמָּד לְנֶס עַמִּים אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרְשׁוּ וְהִיתָה מִנְחַתוֹ כְּבוֹד:

וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדֹנָי שְׁנִית יְדוֹ לַקְּנוֹת אֶת-שָׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאֲשׁוֹר וּמִמְצָרִים וּמִפְתָּרוֹס וּמִכּוּשׁ וּמִעִילָם וּמִשְׁנַעַר וּמִחֲמַת וּמֵאֵיִי הַיָּם: וְנִשְׂאָ נֶס לְגוֹיִם וְאֶסְף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאֶרֶץ: וְסָרָה קִנְאֵת אֶפְרַיִם וְצַרְרֵי יְהוּדָה יִפְרְתוּ אֶפְרַיִם לֹא-יִקְנָא אֶת-יְהוּדָה וְיְהוּדָה לֹא-יִצַר אֶת-אֶפְרַיִם: וְעַפּוֹ בְכַתֵּף פְּלִשְׁתִּים יִמָּה יַחְדוֹ יִבּוּ אֶת-בְּנֵי-קֹדֶם אָדוּם וּמוֹאָב מִשְׁלוּחַ יָדָם וּבְנֵי עַמּוֹן מִשְׁמַעְתָּם: וְהַחֲרִים יְהוָה אֶת לְשׁוֹן יָם-מְצָרִים וְהַנִּיף יְדוֹ עַל-הַנְּהַר בְּעִים רוּחוֹ וְהִפֵּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים וְהַדְרִיךְ בְּנַעְלִים: וְהִיתָה מְסֻלָּה לְשָׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאֲשׁוֹר כְּאֲשֶׁר הִיתָה לְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם עֲלָתוֹ מֵאַרְץ מְצָרִים: וְאָמַרְתָּ בַיּוֹם הַהוּא אוֹדֵךְ יְהוָה כִּי אֲנַפְתָּ בִּי יֹשֵׁב אֶפְרַיִם וְתִנְחַמְנִי: הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבֹטָח וְלֹא אֶפְחָד כִּי-עֹיֵי וְזִמְרַת יְהוָה וְיִהְיֶה-לִּי לִישׁוּעָה: וְשִׂאֲבַתָּם-מִים בְּשִׁשׁוֹן מִמְעֵינֵי הַיִּשׁוּעָה: וְאָמַרְתָּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילַתְּיוֹ הִזְכִּירוּ כִּי נִשְׁגַּב שְׁמוֹ: זָמְרוּ יְהוָה כִּי גֵאוֹת עָשָׂה מִיַּדְעַת (קְרִי: מוֹדַעַת) זֹאת בְּכָל-הָאֶרֶץ: צַהֲלִי וְרַנִּי יוֹשֵׁבֵת צִיּוֹן כִּי-גָדוֹל בְּקִרְבְּךָ קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל:

הַדְּבַר אֲשֶׁר הִיָּה אֵל-יִרְמִיָּהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: כֹּה-אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כְּתָב-לְךָ אֶת כָּל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ אֶל-סֵפֶר: כִּי הִנֵּה יָמִים בָּאִים נֹאֵם-יְהוָה וְשִׁבַּתִּי אֶת-שָׁבוֹת עַמֵּי יִשְׂרָאֵל וְיְהוּדָה אָמַר יְהוָה וְהַשְׁבַּתִּים אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַתִּי לְאַבּוֹתָם וִירְשׁוּהָ:

וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה אֶל-יִשְׂרָאֵל וְאֶל-יְהוּדָה: כִּי-כֹה אָמַר יְהוָה קוֹל חֲרָדָה שָׁמַעְנוּ פֶּחַד וְאִין שְׁלוֹם: שְׂאֵלוּ-נָא וִירָאוּ אִם-יִלְד זָכָר מִדּוֹעַ רְאִיתִי כָל-גֹּבֵר יָדָיו עַל-חֲלָצָיו כִּיִּוְלָדָה וְנִהְפְּכוּ כָל-פָּנִים לִירְקוֹן: הוּי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כָּמָהוּ וְעַת-צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמּוֹנָה יִנְשַׁע: וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁבֵר עָלוּ מֵעַל צוֹאֲרֵךְ וּמוֹסְרוֹתֶיךָ אֲנַתֵּק וְלֹא-יַעֲבְדוּ-בוֹ עוֹד זָרִים: וְעַבְדוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דּוֹד מַלְכָם אֲשֶׁר אָקִים לָהֶם: וְאֶתָּה אֶל-תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נֹאֵם-יְהוָה וְאֶל-תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעַךְ מִרְחוֹק וְאֶת-זֶרַעךָ מֵאַרְץ שְׁבִים וְשֵׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשִׁאֲנָן וְאִין מַחְרִיד: כִּי-אֶתְּךָ אֲנִי נֹאֵם-יְהוָה לְהוֹשִׁיעַךָ כִּי אַעֲשֶׂה כָלֵה בְּכָל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִפְצוֹתֶיךָ שָׁם אֵךְ אֶתְּךָ לֹא-אַעֲשֶׂה כָלֵה וְיִסְרַתֶיךָ לְמִשְׁפָּט וְנִקָּה לֹא אֲנַקְדָּךְ:

פי כה אמר יהוה אנוש לשברך נחלה מפתך: אין-דן דינד למזור רפאות תעלה
 אין לדך: כל-מאהביך שכחוך אותך לא ידרשו פי מפת אויב הפיתך מוסר
 אכזרי על רב עונך עצמו חטאתיך: מה-תזעק על-שברך אנוש מכאבך על רב
 עונך עצמו חטאתיך עשיתי אלה לך: לכן כל-אכליך יאכלו וכל-צריך פלם
 ב ו יטעו שאסיד למשסה וכל-בזזיך אתן לבז: פי אעלה ארכה לך
 וממפותיך ארפאך נאם-יהוה פי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין לה:
 פה אמר יהוה הנני-שב שבות אהלי יעקוב ומשפנתי ארחם ונבנתה עיר
 על-תלה וארמון על-משפטו ישב: ויצא מהם תודה וקול משחקים והרבתיים
 ולא ימעטו והכבדתיים ולא יצערו: והיו בניו פקדם ועדתו לפני תכון ופקדתי
 על כל-לחציו: והיה אדירו ממנו ומשלו מקרבו יצא והקרבתיו ונגש אלי פי מי
 הוא-זה ערב את-לבו לגשת אלי נאם-יהוה: והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם
 לאלהים: הנה סערת יהוה חמה יצאה סער מתגורר על ראש רשעים
 יחול: לא ישוב חרון אף-יהוה עד-עשתו ועד-הקימו מזמות לבו באחרית
 הימים תתבוננו בה: בעת ההיא נאם-יהוה אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל
 והמה יהיו-לי לעם: פה אמר יהוה מצא חן במדבר עם שרידי חרב
 הלוך להרגיעו ישראל: מרחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם אהבתיך על-כן
 משכתיך חסד: עוד אבנד ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיך ויצאת
 במחול משחקים: עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נטעו נטעים וחללו: פי
 יש-יום קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל-יהוה אלהינו:
 פי-כה אמר יהוה רנו ליעקב שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ואמרו
 הושע יהוה את-עמך את שארית ישראל: הנני מביא אותם מארץ צפון
 וקבצתיים מירפתי-ארץ במ עור ופסח הרה וילדת יחדו קהל גדול ישובו הנה:
 בבכי יבאו ובתחנונים אובילם אוליכם אל-נחלי מים בדרך ישר לא יפשו בה
 פי-הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא: שמעו דבר-יהוה גוים והגידו
 באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו פרעה עדרו: פי-פדה יהוה
 את-יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ובאו ורננו במרום-ציון ונהרו אל-טוב יהוה
 על-דגן ועל-תירש ועל-יצהר ועל-בני-צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוח
 ולא-יוסיפו לדאבה עוד: אז תשמח בתולה במחול ובחרים וזקנים יחדו
 והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם: ורויתי נפש הפהנים דשן
 ועמי את-טובי ישבעו נאם-יהוה: פה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי
 בכי תמרורים רחל מבכה על-בניה מאנה להנחם על-בניה פי איננו:
 פה אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה פי יש שכר לפעלתך נאם-יהוה
 וישבו מארץ אויב: ויש-תקוה לאחריתך נאם-יהוה וישבו בנים לגבולם:
 שמוע שמעתי אפרים מתנווד יסרתני ואוסר פעגל לא למד השיבני ואשובה פי
 אתה יהוה אלהי: פי-אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על-ירך בשתי
 וגם-נכלמתי פי נשאתי חרפת נעורי: הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים
 פי-מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על-כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם-יהוה:
 הציבי לך צינים שמי לך תמרורים שתי לבך למסלה דרך הלכתי (קרי: הלכת)
 שובי בתולת ישראל שבי אל-עריך אלה: עד-מתי תתחמקין הבת השובבה

פי-ברא יהוה חדשה בארץ נקבה תסובב גבר: פה-אמר יהוה צבאות
 אלהי ישראל עוד יאמרו את-הדבר הוה בארץ יהודה ובעריו בשובי את-שבותם
 יברכך יהוה נוה-צדק הר הקדש: וישבו בה יהודה וכל-עריו יחדו אפרים
 ונסעו בעדר: כי הרויתי נפש עיפה וכל-נפש דאבה מלאתי: על-זאת הקיצתי
 ואראה ושנתי ערבה לי: הנה ימים באים נאם-יהוה וזרעתי את-בית
 ישראל ואת-בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה: והיה כאשר שקדתי עליהם
 לנתוש ולנתוץ ולהרס ולהאביד ולהרע פן אשקד עליהם לבנות ולנטוע
 נאם-יהוה: בימים ההם לא-יאמרו עוד אבות אכלו בסר ושני בנים תקהינה:
 כי אם-איש בעונו ימות כל-האדם האכל הבסר תקהינה שניו: הנה
 ימים באים נאם-יהוה וכרתי את-בית ישראל ואת-בית יהודה ברית חדשה:
 לא כברית אשר כרתי את-אבותם ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים
 אשר-המה הפרו את-בריתי ואנכי בעלתי במם נאם-יהוה: כי זאת הברית אשר
 אכרת את-בית ישראל אחרי הימים ההם נאם-יהוה נתתי את-תורתך בקרבם
 ועל-לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו-לי לעם: ולא ילמדו עוד
 איש את-רעהו ואיש את-אחיו לאמר דעו את-יהוה כי-כולם ידעו אותי
 למקטנם ועד-גדולם נאם-יהוה כי אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר-עוד:
 פה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקת ירח וכוכבים לאור לילה רגע היס
 ויהמו גליו יהוה צבאות שמו: אם-ימשו החקים האלה מלפני נאם-יהוה גם
 זרע ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל-הימים: פה אמר יהוה אם-ימדו
 שמים מלמעלה ויחקרו מוסדי-ארץ למטה גם-אני אמאס בכל-זרע ישראל
 על-כל-אשר עשו נאם-יהוה: הנה ימים זז (קרי: באים) נאם-יהוה ונבנתה
 העיר ליהוה ממגדל חננאל שער הפנה: ויצא עוד קוה (קרי: קו) המדה נגדו על
 גבעת גרב ונסב געתה: וכל-העמק הפגרים והדשן וכל-השרמות (קרי: השדמות)
 עד-נחל קדרון עד-פנת שער הסוסים מזרחה קדש ליהוה לא-ינתש ולא-יהרס
 עוד לעולם:

פה אמר יהוה עוד ישמע במקום-הוה אשר אתם אמרים חרב הוא מאין אדם
 ומאין בהמה בערי יהודה ובחצות ירושלים הנשמות מאין אדם ומאין יושב
 ומאין בהמה: קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול פלה קול אמרים הודו
 את-יהוה צבאות כי-טוב יהוה פי-לעולם חסדו מבאים תודה בית יהוה
 פי-אשיב את-שבות-הארץ כבראשנה אמר יהוה: פה-אמר יהוה
 צבאות עוד יהיה במקום הוה החרב מאין-אדם ועד-בהמה ובכל-עריו נוה
 רעים מרבצים צאן: בערי ההר בערי השפלה ובערי הנגב ובארץ בנימן
 ובסביבי ירושלים ובערי יהודה עד תעברנה הצאן על-ידי מונה אמר יהוה:
 הנה ימים באים נאם-יהוה והקמתי את-הדבר הטוב אשר דברתי אל-בית
 ישראל ועל-בית יהודה: בימים ההם ובעת ההיא אצמיח לדוד צמח צדקה
 ועשה משפט וצדקה בארץ: בימים ההם תושע יהודה וירושלים תשכון לבטח

וְזֶה אֲשֶׁר-יִקְרָא-לָהּ יְהוָה צִדְקָנוּ: פִּי-כֹה אָמַר יְהוָה לֹא-יִפְרֹת לְדוֹד
 אִישׁ יֵשֵׁב עַל-כִּסֵּא בֵּית-יִשְׂרָאֵל: וּלְפָהֲנַיִם הַלּוּיִם לֹא-יִפְרֹת אִישׁ מִלְּפָנַי מֵעַלָּה
 עוֹלָה וּמִקְטִיר מִנְחָה וְעֹשֶׂה-וֶבֶח כָּל-הַיָּמִים: וַיְהִי דְבַר-יְהוָה
 אֶל-יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר: כֹּה אָמַר יְהוָה אִם-תִּפְרוּ אֶת-בְּרִיתֵי הַיּוֹם וְאֶת-בְּרִיתֵי
 הַלַּיְלָה וּלְבַלְתֵּי הַיּוֹת יוֹמָם-וְלַיְלָה בְּעֵתָם: גַּם-בְּרִיתֵי תִפְרוּ אֶת-דָּוִד עַבְדִּי
 מֵהַיּוֹת-לוֹ בֶּן מֶלֶךְ עַל-כִּסְאוֹ וְאֶת-הַלּוּיִם הַפְּהֻנִים מִשְׁרֵתֵי: אֲשֶׁר לֹא-יִסְפָּר צְבֹא
 הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִמַּד חוֹל הַיָּם כִּן אַרְבֵּה אֶת-זֶרַע דָּוִד עַבְדִּי וְאֶת-הַלּוּיִם מִשְׁרֵתֵי
 אֲתֵי: וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר: הֲלוֹא רָאִיתָ מֶה-הָעַם הַזֶּה
 דִּבְרוּ לֵאמֹר שְׁתֵּי הַמְשַׁפְּחוֹת אֲשֶׁר בָּחַר יְהוָה בָּהֶם וַיִּמָּאֶסֶם וְאֶת-עַמִּי יִנְאַצּוּן
 מֵהַיּוֹת עוֹד גּוֹי לִפְנֵיהֶם: כֹּה אָמַר יְהוָה אִם-לֹא בְרִיתֵי יוֹמָם וְלַיְלָה
 חֻקֹּת שָׁמַיִם וְאַרְצֵי לֹא-שָׁמַתִּי: גַּם-זֶרַע יַעֲקֹב וְדוֹד עַבְדִּי אֲמָאֵס מִקַּחַת מוֹרְעוֹ
 מִשְׁלִים אֶל-זֶרַע אַבְרָהָם יִשְׁחַק וַיַּעֲקֹב כִּי-אָשׁוּב (קְרִי: אָשִׁיב) אֶת-שְׁבוֹתָם
 וְרַחֲמֵתִים:

חֲזוֹן עַבְדֶּיָהּ כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לְאָדָם שְׁמוּעָה שָׁמַעְנוּ מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בְּגוּיִם
 שָׁלַח קוֹמוֹ וּנְקוּמָה עָלֶיהָ לְמַלְחָמָה: הִנֵּה קָטָן נִתְתַּיֵּךְ בְּגוּיִם בְּזוּי אֶתָּה מֵאֵד:
 זָדוֹן לְבַךְ הַשִּׁיאֵךְ שְׁכֵנִי בַחְגוּי-סָלַע מְרוֹם שְׁבַתוֹ אָמַר בְּלִבּוֹ מִי יוֹרְדֵנִי אֶרֶץ:
 אִם-תִּגְבֶּיָה כְּנֶשֶׁר וְאִם-בֵּין כּוֹכָבִים שִׁים קִנְךָ מִשָּׁם אֹרִידֶךָ נֹאֵם-יְהוָה:
 אִם-גִּבְבִּים בָּאוּ-לְךָ אִם-שׁוֹדְדֵי לַיְלָה אֵיךְ נִדְמִיתָה הֲלוֹא יִגְבּוּ דֵיִם אִם-בְּצָרִים
 בָּאוּ לְךָ הֲלוֹא יִשְׁאִירוּ עֵלְלוֹת: אֵיךְ נִחַפְּשׁוּ עֵשׂוּ נִבְעוּ מִצְּפָנָיו: עַד-הַגְּבוּל
 שְׁלַחֲךָ כֹּל אֲנָשֵׁי בְרִיתֶךָ הַשִּׁיאֵךְ יָכְלוּ לְךָ אֲנָשֵׁי שְׁלֵמֶךָ לְחַמְךָ יִשִּׁימוּ מִזֹּר תַּחְתֶּיךָ
 אֵין תְּבוּנָה בּוֹ: הֲלוֹא בַיּוֹם הַהוּא נֹאֵם-יְהוָה וְהֵאֲבִדְתִּי חֻכְמִים מֵאָדָם וְתְבוּנָה
 מִהָרַע עֵשׂוּ: וְחַתּוּ גְבוּרֶיךָ תִימֵן לְמַעַן יִפְרֹת-אִישׁ מִהָרַע עֵשׂוּ מִקְטָל: מִחֲמַס אַחֶיךָ
 יַעֲקֹב תִּכְסֹּךְ בּוֹשָׁה וְנִכְרַת לְעוֹלָם: בַּיּוֹם עֲמַדְךָ מִנְּגִד בַּיּוֹם שְׁבוֹת זָרִים חִילוּ
 וְנִכְרִים בָּאוּ שְׁעָרוֹ (קְרִי: שְׁעָרָיו) וְעַל-יְרוּשָׁלַם יָדוּ גּוֹרֵל גַּם-אֶתָּה כָּאֶחָד מֵהֶם:
 וְאֶל-תֵּרָא בַיּוֹם-אֶחֶיךָ בַּיּוֹם נָכְרוּ וְאֶל-תִּשְׁמַח לְבַנְי-יְהוּדָה בַּיּוֹם אֲבָדָם
 וְאֶל-תִּגְדֵּל פִּיךָ בַּיּוֹם צָרָה: אֶל-תִּבּוֹא בְשַׁעַר-עַמִּי בַּיּוֹם אֵיִדָם אֶל-תֵּרָא
 גַּם-אֶתָּה בְּרַעַתוֹ בַּיּוֹם אֵיִדוֹ וְאֶל-תִּשְׁלַחְנָה בְּחִילוֹ בַּיּוֹם אֵיִדוֹ: וְאֶל-תִּעַמְד
 עַל-הַפֶּרֶק לְהַכְרִית אֶת-פְּלִיטָיו וְאֶל-תִּסְגֵּר שְׁרִידָיו בַּיּוֹם צָרָה: כִּי-קָרוֹב
 יוֹם-יְהוָה עַל-כָּל-הַגּוֹיִם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לְךָ גְּמֹלְךָ יִשׁוּב בְּרֵאשֶׁתְךָ: כִּי כַּאֲשֶׁר
 שָׁתִיתָם עַל-הָרַק קִדְשֵׁי יִשְׁתּוּ כָל-הַגּוֹיִם תִּמְיֵד וְשִׁתּוּ וְלָעוּ וְהָיוּ כְּלוֹא הָיוּ: וּבִהָרַ
 צִיּוֹן תִּהְיֶה פְּלִיטָה וְהָיָה קִדְשׁ וַיִּרְשׁוּ בֵּית יַעֲקֹב אֶת מוֹרְשֵׁיהֶם: וְהָיָה בֵּית-יַעֲקֹב
 אִשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֵשׂוּ לְקֶשׁ וּדְלָקוּ בָהֶם וְאָכְלוּם וְלֹא-יְהִי שְׁרִיד לְבֵית
 עֵשׂוּ כִּי יְהוָה דִּבֶּר: וַיִּרְשׁוּ הַנֶּגֶב אֶת-הָרַע עֵשׂוּ וְהַשְּׁפֵלָה אֶת-פְּלִשְׁתִּים וַיִּרְשׁוּ
 אֶת-שְׂדֵה אֶפְרַיִם וְאֶת שְׂדֵה שְׁמֶרוֹן וּבְנִימָן אֶת-הַגִּלְעָד: וְגַלְתָּ הַחֹל-הַזֶּה לְבַנְי
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-כְּנַעֲנִים עַד-צָרְפַת וְגַלְתָּ יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּסַפְרָד יִרְשׁוּ אֶת עָרֵי הַנֶּגֶב:
 וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָרַע צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת-הָרַע עֵשׂוּ וְהִיתָה לִיהוָה הַמְּלוּכָה:

ויהי דבר-יהוה צבאות לאמר: פה אמר יהוה צבאות קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי לה: פה אמר יהוה שבתאי אל-ציון ושכנתי בתוך ירושלים ונקראה ירושלים עיר-האמת והר-יהוה צבאות הר הקדש: פה אמר יהוה צבאות עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלים ואיש משענתו בידו מרב ימים: ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתיה: פה אמר יהוה צבאות פי יפלא בעיני שארית העם הוה בימים ההם גם-בעיני יפלא נאם יהוה צבאות:

פה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את-עמי מארץ מזרח ומארץ מבוא השמש: והבאתי אתם ושכנו בתוך ירושלים והיו-לי לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת ובצדקה: פה-אמר יהוה צבאות תחזקנה ידיכם השמעים בימים האלה את הדברים האלה מפי הנביאים אשר ביום יסד בית-יהוה צבאות ההיכל להבנות: פי לפני הימים ההם שכר האדם לא נהיה ושכר הבהמה איננה וליוצא ולבא אין-שלום מן-הצר ואשלח את-כל-האדם איש ברעהו: ועתה לא כימים הראשנים אני לשארית העם הוה נאם יהוה צבאות: פי-זרע השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את-יבולה והשמים יתנו טלם והנחלתי את-שארית העם הוה את-פל-אלה: והיה כאשר הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל פן אושיע אתכם והייתם ברכה אל-תיראו תחזקנה ידיכם: פי כה אמר יהוה צבאות כאשר זממתי להרע לכם בהקציף אבתיכם אתי אמר יהוה צבאות ולא נחמתי: פן שבתאי זממתי בימים האלה להיטיב את-ירושלים ואת-בית יהודה אל-תיראו: אלה הדברים אשר תעשו דברו אמת איש את-רעהו אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם: ואיש את-רעת רעהו אל-תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל-תאהבו פי את-כל-אלה אשר שנאתי נאם-יהוה: ויהי דבר-יהוה צבאות אלי לאמר: פה-אמר יהוה צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית-יהודה לששון ולשמחה ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו: פה אמר יהוה צבאות עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות: והלכו ישבי אחת אל-אחת לאמר נלכה הלוך לחלות את-פני יהוה ולבקש את-יהוה צבאות אלכה גם-אני: ובאו עמים רבים וגוים עצומים לבקש את-יהוה צבאות בירושלים ולחלות את-פני יהוה: פה אמר יהוה צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מפל לשנות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם פי שמענו אלהים עמכם:

משא דבר-יהוה על-ישראל נאם-יהוה נטה שמים ויסד ארץ ויצר רוח-אדם בקרב: הנה אנכי שם את-ירושלים סף-רעל לכל-העמים סביב וגם על-יהודה יהיה במצור על-ירושלים: והיה ביום-ההוא אשים את-ירושלים אבן מעמסה

לְכָל-הָעַמִּים כָּל-עַמֻּסְיָה שְׁרוּט יִשְׁרָטוּ וְנֹאֲסָפוּ עֲלֶיהָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ: בַּיּוֹם הַהוּא נֹאֵם-יְהוָה אִפֹּה כָּל-סוּס בַּתְּמָהוֹן וְרִכְבּוֹ בִּשְׁעָן וְעַל-בֵּית יְהוּדָה אֶפְקַח אֶת-עֵינַי וְכָל סוּס הָעַמִּים אִפֹּה בְּעִנְרוֹן: וְאָמְרוּ אֲלֵפֵי יְהוּדָה בְּלִבָּם אֲמַצָּה לִי יִשְׁבִּי יְרוּשָׁלַם בִּיהוּה צְבָאוֹת אֱלֹהֵיהֶם: בַּיּוֹם הַהוּא אֲשִׁים אֶת-אֲלֵפֵי יְהוּדָה כְּכִיּוֹר אֲשֶׁר בְּעֵצִים וְכַלְפִּיד אֲשֶׁר בְּעַמִּיר וְאָכְלוּ עַל-יְמִין וְעַל-שְׂמֹאל אֶת-כָּל-הָעַמִּים סָבִיב וַיֵּשְׁבָה יְרוּשָׁלַם עוֹד תַּחְתֵּיהָ בִּירוּשָׁלַם: וְהוֹשִׁיעַ יְהוָה אֶת-אֱהֲלֵי יְהוּדָה בְּרֹאשׁוֹנָה לְמַעַן לֹא-תִגְדַּל תִּפְאָרֶת בֵּית-דָּוִד וְתִפְאָרֶת יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם עַל-יְהוּדָה: בַּיּוֹם הַהוּא יִגַּן יְהוָה בְּעַד יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם וְהָיָה הַנִּכְשָׁל בָּהֶם בַּיּוֹם הַהוּא כְּדָוִד וּבֵית דָּוִד כְּאֱלֹהִים כְּמִלְאָךְ יְהוָה לִפְנֵיהֶם: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֲבִקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל-יְרוּשָׁלַם: וְשִׁפְכְתִי עַל-בֵּית דָּוִד וְעַל יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם רוּחַ חַן וְתַחֲנוּנִים וְהִבִּיטוּ אֵלַי אֶת אֲשֶׁר-דָּקְרוּ וְסָפְדוּ עָלַי כְּמִסְפַּד עַל-הַיַּחֲדָד וְהִמְרָה עָלַי כְּהִמְרָה עַל-הַבְּכוֹר: בַּיּוֹם הַהוּא יִגְדַּל הַמִּסְפָּד בִּירוּשָׁלַם כְּמִסְפַּד הַדָּד-רִמּוֹן בְּבִקְעַת מִגְדוֹן: וְסָפְדָה הָאָרֶץ מִשְׁפָּחוֹת מִשְׁפָּחוֹת לְבַד מִשְׁפָּחַת בֵּית-דָּוִד לְבַד וּנְשֵׂיהֶם לְבַד מִשְׁפָּחַת בֵּית-נֹתָן לְבַד וּנְשֵׂיהֶם לְבַד: מִשְׁפָּחַת בֵּית-לֵוִי לְבַד וּנְשֵׂיהֶם לְבַד מִשְׁפָּחַת הַשְּׁמַעִי לְבַד וּנְשֵׂיהֶם לְבַד: כָּל הַמִּשְׁפָּחוֹת הַנְּשָׂאוֹת מִשְׁפָּחַת מִשְׁפָּחַת לְבַד וּנְשֵׂיהֶם לְבַד: בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי מְקוֹר נִפְתָּח לְבֵית דָּוִד וְלִישְׁבֵי יְרוּשָׁלַם לַחֲטָאת וּלְנֹדָה:

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה צְבָאוֹת אֱכָרִית אֶת-שְׁמוֹת הָעַצְבִּים מִן-הָאָרֶץ וְלֹא יִזְכְּרוּ עוֹד וְגַם אֶת-הַנְּבִיאִים וְאֶת-רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעִבִיר מִן-הָאָרֶץ: וְהָיָה כִּי-יִנְבֵּא אִישׁ עוֹד וְאָמְרוּ אֵלָיו אָבִיו וְאָמְרוּ יְלָדְךָ לֹא תַחֲיֶה כִּי שָׁקֵר דְּבַרְתָּ בְּשֵׁם יְהוָה וְדָקְרָהוּ אָבִיהוּ וְאָמְרוּ יְלָדְךָ בְּהַנְּבִאוֹ: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִבְשׁוּ הַנְּבִיאִים אִישׁ מִחֲזִינוֹ בְּהַנְּבִאתוֹ וְלֹא יִלְבְּשׁוּ אֲדָרֶת שַׁעַר לְמַעַן כַּחַשׁ: וְאָמַר לֹא נִבִּיא אֲנֹכִי אִישׁ-עֶבֶד אֲדַמָּה אֲנֹכִי כִּי אָדָם הַקִּנְיִי מִנְעוּרַי: וְאָמַר אֵלָיו מַה הַמְּכּוֹת הָאֵלֶּה בֵּין יָדֶיךָ וְאָמַר אֲשֶׁר הִפִּיתִי בֵּית מֵאֵהֶבִי: חָרַב עוֹרֵי עַל-רַעִי וְעַל-גְּבֵר עַמִּיתִי נֹאֵם יְהוָה צְבָאוֹת הַיּוֹם אֶת-הָרָעָה וְתִפּוּצֵינָה הַצֶּאֱן וְהַשְׁבַּתִּי יָדִי עַל-הַצְּעָרִים: וְהָיָה בְּכָל-הָאָרֶץ נֹאֵם-יְהוָה כִּי-שָׁנִים בָּהֶם יִפְרְתוּ יִגְעוּ וְהַשְׁלִשִׁית יִתֵּר בָּהֶם: וְהִבֵּאתִי אֶת-הַשְּׁלִשִׁית בְּאֵשׁ וְצָרְפְתִים כְּצֹרֶף אֶת-הַכֶּסֶף וּבַחֲנֹתִים כְּבַחַן אֶת-הַזָּהָב הוּא יִקְרָא בְּשֵׁמִי וְאֲנִי אֶעֱנֶה אֹתוֹ אֲמַרְתִּי עִמִּי הוּא וְהוּא יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵי: הִנֵּה יוֹם-בָּא לִיהוּה וְחֶלֶק שְׁלֹלְךָ בְּקִרְבְּךָ: וְאֶסְפְּתִי אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם אֶל-יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁסוּ הַבָּתִּים וְהַנְּשִׂים ת (קִרְשָׁתוֹתֶיךָ) וַיֵּצֵא חֲצֵי הָעִיר בְּגוֹלָה וַיִּתֵּר הָעָם לֹא יִפְרֹת מִן-הָעִיר: וַיֵּצֵא יְהוָה וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הָהֵם כְּפִיּוֹם הַלְּחָמוֹ בַּיּוֹם קָרֵב: וְעַמְדוֹ רָגְלוֹ בַּיּוֹם-הַהוּא עַל-הַר הוֹתִים אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יְרוּשָׁלַם מִקְדָּם וּנְבַקַע הַר הוֹתִים מִחֲצִיו מִזְרָחָה וַיִּמָּה גֵּיא גְדוֹלָה מֵאֵד וּמִשׁ חֲצֵי הָהָר צְפוֹנָה וְחֲצִיו-נֹגְבָה: וְנִסְתָּם גֵּיא-הָרִי כִּי-יִגִיעַ גֵּיא-הָרִים אֶל-אֶצֶל וְנִסְתָּם כְּאֲשֶׁר נִסְתָּם מִפְּנֵי הָרָעַשׁ בַּיּוֹם עוֹזֵה מִלְּךְ-יְהוּדָה וּבָא יְהוָה אֱלֹהֵי כָּל-קְדוֹשִׁים עִמָּךְ: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא-יְהִי אֹר יִקְרוּת יִקְפָּאוֹן (קָרִי: וְקָפָאוֹן): וְהָיָה יוֹם-אֶחָד הוּא יוֹדַע לִיהוּה לֹא-יוֹם וְלֹא-לֵילָה וְהָיָה לְעַת-עָרֵב יְהִי-אֹר: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מִיַּם-חַיִּים מִירוּשָׁלַם חֲצִים אֶל-הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי וְחֲצִים אֶל-הַיָּם הָאַחֲרוֹן בְּקִיץ וּבְחָרֶף יְהִי:

וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהוָה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד: יִסּוּב כָּל-הָאָרֶץ כְּעֶרְבָה מְגֹבֵעַ לְרֵמוֹן נֹגַב יְרוּשָׁלַם וְרֵאמָה וְיִשְׁבָּה תַּחְתֶּיהָ לְמִשְׁעַר בְּנִימֹן עַד-מְקוֹם שַׁעַר הָרֵאשׁוֹן עַד-שַׁעַר הַפְּנִים וּמִגְדַל חֲנָנְאֵל עַד יְקָבִי הַמֶּלֶךְ: וְיִשְׁבּוּ בָּהּ וְחָרַם לֹא יִהְיֶה-עוֹד וְיִשְׁבָּה יְרוּשָׁלַם לְבִטָּח: וְזֹאת תִּהְיֶה הַמְּגִפָּה אֲשֶׁר יִגַּף יְהוָה אֶת-כָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל-יְרוּשָׁלַם הַמֶּקַּח בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֹמֵד עַל-רַגְלָיו וְעֵינָיו תִּמְקְנָה בְּחִרְיָהוּן וּלְשׁוֹנוֹ תִּמְקַח בְּפִיהֶם: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא תִּהְיֶה מִהוּמַת-יְהוָה רַבָּה בָּהֶם וְהִחְזִיקוּ אִישׁ יָד רֵעֵהוּ וְעִלְתָּה יָדוֹ עַל-יָד רֵעֵהוּ: וְגַם-יִהְיֶה תִּלְחָם בִּירוּשָׁלַם וְאַסְף חֵיל כָּל-הַגּוֹיִם סָבִיב זֶהָב וְכֶסֶף וּבַגְדִים לְרַב מְאֹד: וְכֵן תִּהְיֶה מְגִפַת הַסּוּס הַפָּרָד הַגָּמֵל וְהַחֲמוֹר וְכָל-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּמַּחֲנוֹת הַהֵמָּה כַּמְּגִפָּה הַזֹּאת: וְהָיָה כָּל-הַנּוֹתֵר מִכָּל-הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל-יְרוּשָׁלַם וְעָלוּ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְמֶלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת וְלַחַג אֶת-חַג הַסְּכּוֹת: וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא-יַעֲלֶה מֵאֵת מִשְׁפַּחַת הָאָרֶץ אֶל-יְרוּשָׁלַם לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְמֶלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת וְלֹא עֲלֵיהֶם יִהְיֶה הַגָּשֶׁם: וְאִם-מִשְׁפַּחַת מִצְרַיִם לֹא-תַעֲלֶה וְלֹא בָּאָה וְלֹא עֲלֵיהֶם תִּהְיֶה הַמְּגִפָּה אֲשֶׁר יִגַּף יְהוָה אֶת-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יַעֲלוּ לַחַג אֶת-חַג הַסְּכּוֹת: זֹאת תִּהְיֶה חֲטָאת מִצְרַיִם וְחֲטָאת כָּל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יַעֲלוּ לַחַג אֶת-חַג הַסְּכּוֹת: בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה עַל-מַצְלוֹת הַסּוּס קֹדֶשׁ לִיהוָה וְהָיָה הַסִּירוֹת בְּבֵית יְהוָה כַּמְזַרְקִים לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְהָיָה כָּל-סִיר בִּירוּשָׁלַם וּבִיהוּדָה קֹדֶשׁ לִיהוָה צְבָאוֹת וּבָאוּ כָּל-הוֹבְחִים וְלָקְחוּ מֵהֶם וּבִשְׁלוּ בָהֶם וְלֹא-יִהְיֶה כֹנְעָנִי עוֹד בְּבֵית-יְהוָה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא:

לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדוֹד: יְהוָה בְּעוֹךְ יִשְׁמַח-מֶלֶךְ וּבִישׁוּעַתְךָ מֵה-יִגִּיל מְאֹד: תֵּאוֹת לְבוֹ נִתְתָּה לוֹ וְאַרְשֶׁת שִׁפְתָיו בַּל-מִנְעַת סֵלָה: כִּי-תִקְדַּמְנוּ בְּרִכּוֹת טוֹב תְּשִׁית לְרֵאשׁוֹ עֶטְרַת פָּז: חַיִּים שָׂאֵל מִמֶּךָ נִתְתָּה לוֹ אַרְךְ יָמִים עוֹלָם וְעַד: גָּדוֹל כְּבוֹדוֹ בִישׁוּעַתְךָ הוֹד וְהִדָּר תִּשׁוּבָה עֲלֵינוּ: כִּי-תִשְׁיִתְהוּ בְּרִכּוֹת לַעַד תִּחַדְהוּ בְשִׂמְחָה אֶת-פְּנִיךָ: כִּי-הַמֶּלֶךְ בָּטַח בִּיהוָה וּבְחֶסֶד עֲלִינוּ בַל-יִמוּט: תִּמְצָא יָדְךָ לְכָל-אֵיבֶיךָ יִמְיֶיךָ תִּמְצָא שְׂנְאֵיךָ: תִּשְׁיִתְמוּ כִּתְנוֹר אֵשׁ לַעַת פְּנִיךָ יְהוָה בְּאִפּוֹ יִבְלַעֵם וְתֹאכְלֵם אֵשׁ: פְּרִימוֹ מֵאָרֶץ תֵּאבֵד וְזֶרַעַם מִבְּנֵי אָדָם: כִּי-נָטוּ עֲלֶיךָ רָעָה חֲשַׁבּוּ מִזְמָה בַל-יִוָּכְלוּ: כִּי תִשְׁיִתְמוּ שָׂכֵם בְּמִיתְרֶיךָ תִּכּוֹנֵן עַל-פְּנֵיהֶם: רִוְמָה יְהוָה בְּעוֹךְ נְשִׁירָה וּנְזִמְרָה גְבוּרַתְךָ:

לְמִנְצַח עַל-אֵילַת הַשַּׁחַר מִזְמוֹר לְדוֹד: אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲזַבְתָּנִי רְחוֹק מִישׁוּעַתִּי דְבָרֵי שְׂאֵגֹתֵי: אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיְלָה וְלֹא-תִעַנֶּה וְלִילָה וְלֹא-דוֹמִיָּה לִי: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת יִשְׂרָאֵל: בְּךָ בְּטַחֹו אֲבַתִּינוּ בְּטַחֹו וְתִפְלָטְמוּ: אֵלֶיךָ זָעְקוּ וְנִמְלָטוּ בְּךָ בְּטַחֹו וְלֹא-בוֹשׁוּ: וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא-אִישׁ חֲרַפַת אָדָם וּבְזוּי עָם: כָּל-רֵאֵי יִלְעָגוּ לִי יִפְטִירוּ בְּשִׁפָּה יִנְעוּ רֵאשׁ: גַּל אֶל-יְהוָה יִפְלָטְהוּ יִצִּילְהוּ כִּי חָפֵץ בּוֹ: כִּי-אַתָּה גַחִי מִבְּטָן מִבְּטִיחִי עַל-שְׂדֵי אֲמִי: עֲלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם

מִבְּטֶן אֲמִי אֵלֵי אֲתָהּ: אֵל-תִּרְחַק מִמֶּנִּי כִּי-צָרָה קְרוּבָה כִּי-אֵין עוֹזֵר: סִבְבוּנִי
 פְּרִים רְבִים אֲבִירֵי בָשָׁן פִּתְרוּנִי: פָּצוּ עָלַי פִּיהֶם אֲרִיָּה טָרֵף וְשֹׁאֵג: כַּמִּים
 נִשְׁפַּכְתִּי וְהִתְפָּרְדוּ כָּל-עֲצָמוֹתַי הִיָּה לְבִי כְּדוֹנֵג נִמְס בְּתוֹךְ מַעֵי: יָבֵשׁ כַּחֲרָשׁ כַּחֲרָשׁ
 וְלִשׁוֹנִי מִדְּבַק מִלְּקוֹחֵי וְלַעֲפָר-מוֹת תִּשְׁפַּתְנִי: כִּי סִבְבוּנִי כָּל־בָּיִם עֵדֶת מְרַעִים
 הַקִּיפוּנִי כְּאֲרִי יָדַי וְרַגְלֵי: אֲסַפֵּר כָּל-עֲצָמוֹתַי הֵמָּה יִבִּיטוּ יִרְאוּ-בֵי: יִחַלְקוּ
 בְּגִדֵי לֵהֶם וְעַל-לְבוּשֵׁי יִפִּילוּ גוֹרֵל: וְאַתָּה יְהוָה אֵל-תִּרְחַק אֵילוֹתַי לְעִזְרָתִי
 חוֹשָׁה: הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד-כָּל־לֵב יַחֲדָתִי: הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אֲרִיָּה וּמִקִּרְנֵי
 רִמִּים עֲנִיתָנִי: אֲסַפֵּרָה שְׁמֶךָ לְאַחֵי בְּתוֹךְ קֹהֵל אֶהְלֵךְ: יִרְאֵי יְהוָה הַלְלוּהוּ
 כָּל-זֶרַע יַעֲקֹב כִּבְדוּהוּ וּגְוָרוּ מִמֶּנּוּ כָּל-זֶרַע יִשְׂרָאֵל: כִּי לֹא-בָזָה וְלֹא שִׁקָּץ עֲנֹת
 עֵנִי וְלֹא-הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעוֹ אֱלֹהֵי שְׁמַע: מֵאַתָּךְ תִּהְלַתִּי בְּקֹהֵל רַב נְדָרֵי
 אֲשֶׁלֶם נִגְד יִרְאִיו: יֹאכְלוּ עֲנוּיִם וְיִשְׁבְּעוּ יְהַלְלוּ יְהוָה דְּרָשׁוּ יַחֲי לְבַבְכֶם לְעַד:
 יִזְכְּרוּ וְיִשְׁבוּ אֵל-יְהוָה כָּל-אֶפְסֵי-אֶרֶץ וְיִשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיךְ כָּל-מִשְׁפָּחוֹת גּוֹיִם: כִּי
 לַיהוָה הַמְּלוּכָה וּמִשַׁל בְּגוֹיִם: אֲכָלוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ כָּל-דְּשָׁנֵי-אֶרֶץ לִפְנֵינוּ יִכְרְעוּ
 כָּל-יֹרְדֵי עֵפֶר וּנְפֹשׁוֹ לֹא חִיָּה: זֶרַע יַעֲבֹדְנוּ יִסְפֹּר לְאֲדָנָי לְדוֹר: יִבְאוּ וְיִגִּידוּ
 צְדָקְתוֹ לְעַם נוֹלָד כִּי עָשָׂה:

מִזְמֹר לְדוֹד הִבּוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלֹהִים הִבּוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעַז: הִבּוּ לַיהוָה כְּבוֹד
 שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת-קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל-הַמִּים אֵל-הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה
 עַל-מִים רְבִים: קוֹל-יְהוָה בְּכַח קוֹל יְהוָה בְּהַדָּר: קוֹל יְהוָה שִׁבַר אֲרָזִים
 וְיִשְׁבַר יְהוָה אֶת-אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וְיִרְקִידֵם כְּמוֹ-עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרִין כְּמוֹ בֵן-רֵאמִים:
 קוֹל-יְהוָה חֲצַב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלֵל מִדְּבַר יַחֲלֵל יְהוָה מִדְּבַר קֹדֶשׁ:
 קוֹל יְהוָה יַחֲלֵל אֵילוֹת וְיַחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוּ כָּל־אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוּל
 יִשָּׁב וְיִשָּׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

לְמַנְצַח עַל-שְׁשָׁנִים לְבָנִי-קִרַח מִשְׁכִּיל שִׁיר יְדִידָת: רַחֵשׁ לְבִי דְבַר טוֹב אִמֵּר
 אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמֶלֶךְ לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מְהִיר: יִפְיִפִּית מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתֶיךָ
 עַל-כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם: חֲגוּר-חֲרָבֶךָ עַל-יָרֵךְ גְּבוּר הוֹדֵךְ וְהַדְרֵךְ: וְהַדְרֵךְ
 צִלַח רֶכֶב עַל-דְּבַר-אֲמֵת וְעֲנוּה-צֶדֶק וְתוֹרֵךְ נוֹרְאוֹת יִמִּינֶךָ: חֲצִיךְ שְׁנוֹנִים עֲמִים
 תַּחֲתֶיךָ יִפְלוּ בְּלֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט
 מַלְכוּתֶךָ: אֶהְבֵּת צֶדֶק וְתִשְׁנֵא רִשְׁעַ עַל-כֵּן מִשְׁחַךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שְׁמוֹן שָׁשׁוֹן
 מִחֲבָרֶיךָ: מֵר-וְאֶהְלֹת קִצִּיעוֹת כָּל-בְּגָדֶיךָ מִן-הֵיכָלִי שֵׁן מִנִּי שְׁמַחוּךְ: בְּנוֹת
 מַלְכִים בְּיִקְרוֹתֶיךָ נִצְבָה שֶׁגֶל לִימִינֶךָ בְּכַתֵּם אוֹפִיר: שְׁמַעֲנִי-בֵּת וְרֹאֵי וְהִטִּי אֲזַנְךָ
 וְשִׁכְחִי עֲמֶךָ וּבֵית אֲבִיךָ: וְיִתְאוּ הַמֶּלֶךְ יִפְיֵךְ כִּי-הוּא אֲדִינֶךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי-לוֹ:
 וּבֵת-צַר בְּמִנְחָה פְּנִיךָ יַחֲלוּ עֲשִׂירֵי עָם: כָּל-כְּבוֹדָה בֵּת-מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת
 זָהָב לְבוֹשָׁה: לְרַקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לְךָ:

תובלנה בשמחת וגיל תבאינה בהיכל מלך: תחת אבתיך יהיו בניך תשיתמו
לשרים בכל-הארץ: אזכירה שמך בכל-דר ודר על-פן עמים יהודך לעלם ועד:

למנצח מזמור לדוד: בבוא-אליו נתן הנביא פאשר-בא אל-בת-שבע: חנני
אלהים כחסדך כרב רחמיך מחה פשעי: הרבה (קרי: הרב) כפסני מעוני
ומחטאתי טהרני: כי-פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד: לך לבדך חטאתי
והרע בעיניך עשיתי למען תצדק בדברך תזכה בשפטך: הן-בעוון חוללתי
ובחטא יחמתני אמי: הן-אמת חפצת בטחות ובסתם חכמה תודיעני:
תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: תשמיעני ששון ושמחה תגלנה
עצמות דפית: הסתר פניך מחטאי וכל-עונתי מחה: לב טהור ברא-לי
אלהים ורוח נכון חדש בקרבי: אל-תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל-תקח
ממני: השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני: אלמדה פשעים דרכיך
וחטאים אליך ישובו: הצילני מדמים אלהים אלהי תשועתי תרנן לשוני
צדקתך: אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך: כי לא-תחפץ זבח ואתנה עולה
לא תרצה: זבחי אלהים רוח נשברה לב-נשבר ונדכה אלהים לא תבזה:
היטיבה ברצונך את-ציון תבנה חומות ירושלם: אז תחפץ זבחי-צדק עולה
וכליל אז יעלו על-מזבחך פרים:

לשלמה אלהים משפטיך למלך תן וצדקתך לבן-מלך: ידן עמך בצדק
וענייך במשפט: ישאו הרים שלום לעם וגבעות בצדקה: ישפט עניי-עם
יושיע לבני אביון וידכא עושק: ייראוך עם-שמש ולפני ירח דור דורים: ירד
כמטר על-גז כרביבים זרזיף ארץ: יפרח-בימיו צדיק ורב שלום עד-בלי ירח:
וירד מים עד-ים ומנהר עד-אפסי-ארץ: לפניו יכרעו ציים ואיביו עפר ילחכו:
מלכי תרשיש ואיים מנחה ישיבו מלכי שבא וסבא אשפר יקריבו:
וישתחו-לו כל-מלכים כל-גוים יעבדוהו: כי-יציל אביון משוע ועני ואין-עזר
לו: יחס על-דל ואביון ונפשות אביונים יושיע: מתוך ומחמס יגאל נפשם
וייקר דמם בעיניו: ויחי ויתן-לו מוהב שבא ויתפלל בעדו תמיד כל-היום
יברכנהו: יהי פסת-בר בארץ בראש הרים ירעש כלבנון פריו ויציצו מעיר
כעשב הארץ: יהי שמו לעולם לפני-שמש ינין (קרי: ינון) שמו ויתברכו בו
כל-גוים יאשרוהו: ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו:
וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את-כל הארץ אמן ואמן: פלו תפלות
דוד בן-ישי:

משפיל לאיתן האזרחי: חסדי יהוה עולם אשירה לדר ודר אודיע אמונתך
בפי: כי-אמרתי עולם חסד יבנה שמים תכן אמונתך בהם: פרתי ברית

לְבַחֲרֵי נִשְׁבַּעְתִּי לְדוֹד עֲבָדִי: עַד-עוֹלָם אֲכִין זֶרַעַךְ וּבְנֵי־יָדְךָ וְדוֹר כִּסְאֲךָ
 סֵלָה: וַיֹּדוּ שָׁמַיִם פְּלֹאֲךָ יְהוָה אֱ-אֲמוֹנֶתְךָ בְּקֹהֵל קִדְשֵׁי־יָדְךָ: כִּי מִי בִשְׁחַק יַעֲרֹךְ
 לִיהוָה יִדְמָה לִיהוָה בְּבָנֵי אֱלֹהִים: אֵל נַעֲרָךְ בְּסוּד-קִדְשֵׁי־רֵבָה וְנֹרָא
 עַל-כָּל-סִבִּיבָיו: יְהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מִי-כְמוֹךָ חֲסִין יְהוָה וְאֲמוֹנֶתְךָ סִבִּיבוֹתֶיךָ:
 אֲתָה מוֹשֵׁל בְּגֹאוֹת הַיָּם בְּשׂוֹא גִלְיוֹ אֲתָה תִשְׁבַּחֲסָם: אֲתָה דֹפְאֵת כַּחֲלָל רֹהֵב
 בְּזֹרֹעַ עוֹךְ פּוֹרֵת אוֹיְבֶיךָ: לֵךְ שָׁמַיִם אֱ-לֵךְ אֶרֶץ תֵּבֵל וּמְלֵאָה אֲתָה יִסְדָּתָם:
 צִפּוֹן וַיִּמֵּן אֲתָה בְּרֵאֲתָם תְּבוֹר וְחֶרְמוֹן בְּשִׁמְךָ יִרְנְנוּ: לֵךְ זֹרֹעַ עִם-גְּבוּרָה תַעֲזֹ
 יָדְךָ תְרוֹם יִמֵּיךָ: צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֲךָ חֶסֶד וְאֲמֵת יִקְדְּמוּ פָּנֶיךָ: אֲשֶׁר־י
 הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְהוָה בְּאוֹר-פָּנֶיךָ יִהְלְכוּן: בְּשִׁמְךָ יִגִּילוּן כָּל-הַיּוֹם וּבְצִדְקֶתְךָ
 יִרוּמוּ: כִּי-תִפְאָרֶת עֲזָמוֹ אֲתָה וּבִרְצֹנְךָ תֵרִים (קְרִי: תְרוֹם) קִרְנֵנוּ: כִּי לִיהוָה
 מִגְּנֹנוּ וּלְקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מִלְּפָנֶיךָ: אִזְ דְּבַרְתָּ-בְּחִזּוֹן לְחִסְדֶיךָ וּתְאֵמַר שׁוֹיֵתִי עֲזֹר
 עַל-גְּבוּרַת הַרִימוֹתֵי בְחוּר מַעַם: מִצְאֵתִי דוֹד עֲבָדִי בְּשִׁמְךָ קִדְשֵׁי מִשְׁחָתִיו: אֲשֶׁר
 יָדִי תִכּוֹן עִמּוֹ אֱ-זֹרְעֵי תְאֲמִצְנוּ: לֹא-יִשָּׂא אוֹיֵב בּוֹ וּבֶן-עוֹלָה לֹא יַעֲנֵנוּ:
 וְכִתּוֹתֵי מִפְּנֵי צָרֵנוּ וּמִשְׁנֵאֵינוּ אֲגוּף: וְאֲמוֹנֶתִי וְחֶסְדִי עִמּוֹ וּבְשִׁמְךָ תְרוֹם קִרְנוּ:
 וְשִׁמְתִי בֵינִם יָדוֹ וּבִנְהָרוֹת יִמֵּינוּ: הוּא יִקְרָאֵנִי אָבִי אֲתָה אֱלֹהֵי וְצוֹר יִשׁוּעָתִי:
 אֱ-אֲנִי בְכוֹר אֲתֵנָהוּ עֲלִיוֹן לְמַלְכֵי-אֶרֶץ: לְעוֹלָם אֲשִׁמּוֹר (קְרִי: אֲשִׁמְרֵ) לּוֹ חֶסְדִי
 וּבְרִיתִי נֶאֱמַנֶת לוֹ: וְשִׁמְתִי לְעַד זֶרַעוֹ וְכִסְאוֹ כִּימֵי שָׁמַיִם: אִם-יַעֲזְבוּ בְנֵי
 תּוֹרָתִי וּבְמִשְׁפָּטֵי לֹא יִלְכוּן: אִם-חֲקֵתִי יַחֲלָלוּ וּמִצְוֹתֵי לֹא יִשְׁמְרוּ: וּפְקַדְתִּי
 בְּשִׁבְטֵי פִשְׁעֵם וּבִנְגָעִים עוֹנָם: וְחֶסְדִי לֹא-אֲפִיר מֵעִמּוֹ וְלֹא-אֲשַׁקֵּר בְּאֲמוֹנֶתִי:
 לֹא-אֲחַלֵּל בְּרִיתִי וּמוֹצֵא שִׁפְתֵי לֹא אֲשַׁנֶּה: אַחַת נִשְׁבַּעְתִּי בְּקִדְשֵׁי אִם-לְדוֹד
 אֲכֹזֵב: זֶרַעוֹ לְעוֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ כְּשִׁמְשׁ נֹגֵד: מִרְחַ יִפּוֹן עוֹלָם וְעַד בְּ שֶׁ
 נֶאֱמַן סֵלָה: וְאֲתָה זֹנַחַת וּתְמַאֵס הַתְּעַבְרַת עִם-מִשְׁיַחְךָ: נִאֲרַתָּה בְרִית עֲבָדֶיךָ
 חֲלַלְתָּ לְאֶרֶץ נִזְרוּ: פְּרַצְתָּ כָל-גְּדֵרֹתֶיךָ שִׁמְתָּ מִבְּצֻרֵיךָ מִחֲתָה: שֶׁשָּׂהוּ כָל-עֲבָרֵי
 דְרָךְ הָיָה חֲרָפָה לְשִׁכְנָיו: הַרִימוֹת יִמֵּן צָרֵנוּ הַשְׁמַחַת כָּל-אוֹיְבָיו: אֱ-תִשֵּׁב
 צוֹר חֲרָבוֹ וְלֹא הִקִּימְתוֹ בְּמִלְחָמָה: הַשְּׁבַת מִטְהָרוּ וְכִסְאוֹ לְאֶרֶץ מִגְרָתָה:
 הַקְצַרְתָּ יָמֵי עֲלוֹמֵינוּ הַעֲטִיתָ עָלֵינוּ בּוֹשָׁה סֵלָה: עַד-מָה יְהוָה תִּסְתַּר לְנֹצַח תִּבְעַר
 כְּמוֹ-אֵשׁ חֲמַתְךָ: זָכַר-אֲנִי מָה-חֲלָד עַל-מָה-שׂוֹא בְרֵאֲתָ כָל-בְּנֵי-אָדָם: מִי
 גָבַר יַחֲיָה וְלֹא יִרְאֶה-מוֹת יִמְלֹט נַפְשׁוֹ מִיַּד-שׂאוֹל סֵלָה: אִי־הָיָה חֶסְדֶיךָ הַרְאֵשְׁנִים
 אֲדָנִי נִשְׁבַּעְתָּ לְדוֹד בְּאֲמוֹנֶתְךָ: זָכַר אֲדָנִי חֲרַפְתָּ עֲבָדֶיךָ שְׂאֵתִי בְּחִיקֵי כָל-רַבִּים
 עַמִּים: אֲשֶׁר חֲרַפוּ אוֹיְבֶיךָ יְהוָה אֲשֶׁר חֲרַפוּ עַקְבוֹת מִשְׁיַחְךָ: בְּרוּךְ יְהוָה
 לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת-שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחַלְמִים: אִזְ יִמְלֵא שְׁחוֹק
 פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רֵנָה אִזְ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם-אֱלֹהֵי: הַגְּדִיל יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵינּוּ שְׂמֵחִים: שׁוֹבָה יְהוָה אֶת-שְׁבוֹתֵנוּ (קְרִי: שְׁבִיתֵנוּ) כְּאֲפִיקִים
 בְּנֹגֵב: הוֹרְעִים בְּדַמְעָה בְּרֵנָה יִקְצְרוּ: הַלּוֹךְ יֵלֵךְ וּבִכָּה נִשָּׂא מִשְׁךָ-הוֹרֵעַ
 בָּא-יָבוֹא בְרֵנָה נִשָּׂא אֱלִמְתִּיו:

שיר המעלות זכור-יהוה לדוד את כל-ענותו: אשר נשבע ליהוה נדר לאביר
 יעקב: אם-אבא באהל ביתי אם-אעלה על-ערש יצועי: אם-אתן שנת לעיני
 לעפעפי תנומה: עד-אמצא מקום ליהוה משפנות לאביר יעקב: הנה-שמענוה
 באפרתה מצאנוה בשדי-יער: נבואה למשפנותיו נשתחוה להדם רגליו: קומה
 יהוה למנוחתך אתה וארון עונך: פהניך ילבשו-צדק וחסידך ירננו: בעבור
 דוד עבדך אל-תשב פני משיחך: נשבע-יהוה לדוד אמת לא-ישוב ממנה מפרי
 בטנך אשית לכסא-לך: אם-ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמדם גם-בניהם
 עדי-עד ישבו לכסא-לך: כי-בחר יהוה בציון אנה למושב לו: זאת-מנוחתי
 עדי-עד פה-אשב כי אותיה: צידה ברך אברך אביוניה אשביע לחם: וכהניה
 אלביש ישע וחסידיה רנו ירננו: שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי:
 אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נזרו:

בשנת חדה לבלאשצר מלך בבל דניאל חלם חזה וחזוי ראשה על-משפכה
 באדן חלמא כתב ראש מלין אמר: ענה דניאל ואמר חזה הוית בחזוי
 עם-ליליא וארו ארבע רוחי שמיא מגיחן לימא רבא: וארבע חיון רברבן סלקן
 מן-ימא שנין דא מן-דא: קדמיתא כאריה וגפין די-נשר לה חזה הוית עד
 די-מריטו גפיה ונטילת מן-ארעא ועל-רגליו פאנש הקימת ולבב אנש יהיב לה:
 וארו חיוה אחרי תנינה דמיה לדב ולשטר-חד הקמת ותלת עלעין בפמה בין
 שניה (קרי: שנה) וכן אמרין לה קומי אכלי בשר שגיא: באתר דנה חזה הוית
 וארו אחרי כנמר ולה גפין ארבע די-עוף על-גפיה (קרי: גפה) וארבעה ראשין
 לחיותא ושלטון יהיב לה: באתר דנה חזה הוית בחזוי ליליא וארו חיוה רביעה
 (קרי: רביעה) דחילה ואימתני ותקיפא יתירא ושנין די-פרזל לה רברבן אכלה
 ומדקה ושאר ארגליה (קרי: ברגליה) רפסה והיא משניה מן-פל-חיותא די
 קדמיה וקרנין עשר לה: משתפל הוית בקרניא ואלו קרן אחרי זעירה סלקת
 ביניהון (קרי: ביניהון) ותלת מן-קרניא קדמיתא אתעקרו (קרי: אתעקרה)
 מן-קדמיה (קרי: קדמיה) ואלו עינין פעיני אנשא בקרנא-דא ופס ממלל רברבן:
 חזה הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתב לבושה פתלג חור ושער ראשה
 פעמר נקא פרסיה שביבין די-נור גלגלוי נור דלק: נהר די-נור נגד ונפק
 מן-קדמוהי אלף אלפים (קרי: אלפין) ישמשונה ורבו רבון (קרי: רבון) קדמוהי
 יקומו דינא יתב וספרין פתיחו: חזה הוית באדן מן-קל מליא רברבתא די
 קרנא ממללה חזה הוית עד די קטילת חיותא והובד גשמה ויהיבת ליקדת אשא:
 ושאר חיותא העדיו שלטנהון וארכה בחיין יהיבת להון עד-זמן ועדן: חזה הוית
 בחזוי ליליא וארו עם-ענני שמיא כבר אנש אתה הוה ועד-עתיק יומיא מטה
 וקדמוהי הקרבוהי: ולה יהיב שלטון ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא
 לה יפלחון שלטנה שלטון עלם די-לא יעדה ומלכותה די-לא תתחבל:

אֶתְכַרִּית רוּחִי אָנֹה דְנִיאל בְּגוֹא נְדָנָה וְחֲזוּי רֵאשִׁי יְבַהֲלֶנְנִי: קִרְבַּת עַל-חַד מִן-קְאֻמִּיא וְיִצְיָבָא אֲבַעָא-מִנָּה עַל-כָּל-דְּנָה וְאָמַר-לִי וּפְשָׁר מְלִיא יְהוּדַעְנִנִי: אֲלִין חִיּוּתָא רַבְרַבְתָּא דִּי אֲנִין אַרְבַּע אַרְבַּעָה מַלְכִין יְקוּמוּן מִן-אַרְעָא: וְיִקְבְּלוּן מַלְכוּתָא קְדִישִׁי עֲלִינוּן וְיַחְסִנוּן מַלְכוּתָא עַד-עֲלֻמָּא וְעַד עַלְמָא: אֲדִין צְבִית לִיצְבָּא עַל-חִיּוּתָא רַבִּיעִיתָא דִּי-הוּת שְׁנִיָּה מִן-כְּלֵהוּן (קָרִי: כְּלֵהוּן) דְּחִילָה יִתִּירָה שְׁנִיָּה (קָרִי: שְׁנָה) דִּי-פְרִזֵּל וְטַפְרִיה דִּי-נַחֲשׁ אֲכָלָה מְדָקָה וְשָׂאָרָא בְּרַגְלֵיהָ רַפְסָה: וְעַל-קִרְנֵיָּא עֶשֶׂר דִּי בְּרֵאשָׁה וְאַחֲרֵי דִּי סִלְקַת וְנִפְלוּ (קָרִי: וְנִפְלָה) מִן-קְדָמִיָּה (קָרִי: קְדָמָה) תְּלַת וְקִרְנָא דְכֹן וְעִינִין לָהּ וּפִסּוּ מִמֶּלֶךְ רַבְרַבָּן וְחֲזוּהָ רַב מִן-חֲבַרְתָּה: חֲזָה הוּת וְקִרְנָא דְכֹן עֲבָדָה קָרַב עִם-קְדִישִׁין וְיִכְלָה לָהוּן: עַד דִּי-אַתָּה עֲתִיק יוּמִיא וְדִינָא יֵהֵב לְקְדִישִׁי עֲלִינוּן וְזִמְנָא מְטָה וּמַלְכוּתָא חֲסִנוּ קְדִישִׁין: כֹּן אָמַר חִיּוּתָא רַבִּיעִיתָא מַלְכוּתָא רַבִּיעִיָּא (קָרִי: רַבִּיעִיָּא) תְּהוּא בְּאַרְעָא דִּי תִשָּׂא מִן-כָּל-מַלְכוּתָא וְתֵאכֹל כָּל-אַרְעָא וְתִדְוֶשְׁנָה וְתִדְקַנָּה: וְקִרְנֵיָּא עֶשֶׂר מִנָּה מַלְכוּתָה עֶשְׂרֵה מַלְכִין יְקוּמוּן וְאַחֲרוֹן יְקוּם אַחֲרֵיהוֹן וְהוּא יִשָּׂא מִן-קְדָמִיָּא וְתִלְתָּה מַלְכִין יֵהֲשֹׁפֵל: וּמַלְכִין לְצַד עֲלִיא (קָרִי: עֲלָהָה) יִמְלַל וּלְקְדִישִׁי עֲלִינוּן יִבְלָא וְיִסְבֵּר לְהַשְׁנִיָּה זְמַנִּין וְדַת וְיִתִּיבּוֹן בִּידָה עַד-עָדוֹן וְעִדְנִין וּפְלַג עָדוֹן: וְדִינָא יִתֵּב וְשִׁלְטָנָה יֵהֲעִדוֹן לְהַשְׁמָדָה וְלְהוּבָדָה עַד-סוּפָא: וּמַלְכוּתָה וְשִׁלְטָנָה וְרַבּוּתָא דִּי מַלְכוּת תַּחוּת כָּל-שְׁמִיָּא יֵהִיבַת לְעַם קְדִישִׁי עֲלִינוּן מַלְכוּתָה מַלְכוּת עַלְמָא וְכָל שִׁלְטָנֵיָּא לָהּ יִפְלַחוּן וְיִשְׁתַּמְעוּן: עַד-כֹּה סוּפָא דִּי-מַלְתָּא אָנֹה דְנִיאל שְׂגִיא רַעִיוֹנִי יְבַהֲלֶנְנִי וְזִיוִי יִשְׁתַּנוּן עָלִי וּמַלְתָּא בְּלִבִּי נִטְרַת:

תְּנִיָּא, רַבִּי נֶתָן אוּמֵר, מְקַרָּא זֶה נֹקֵב וְיִוְרַד עַד הַתְּהוֹם, (חֲבֻקָּק ב) "כִּי עוֹד חֲזוֹן לְמוֹעֵד וְיִפַּח לִקְצֵץ וְלֹא יִכּוֹב, אִם יִתְמַהֲמָה חֲפָה לוֹ, כִּי בָּא יָבֵא לֹא יֵאחֲרֵי"; לֹא כְּרַבּוּתֵינוּ שְׁהִיו דוֹרְשִׁין, (דְּנִיאל ז) "עַד עָדוֹן וְעִדְנִין וּפְלַג עָדוֹן", וְלֹא כְּרַבִּי שְׁמֵלָאִי, שְׁהִיָּה דוֹרְשׁ, (תְּהִלִּים פ) "הָאֲכַלְתֶּם לֶחֶם דְּמַעָה, וְתִשְׁקֻמוּ בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ", וְלֹא כְּרַבִּי עֲקִיבָא שְׁהִיָּה דוֹרְשׁ, (חֲגִי ב) "עוֹד אַחַת מַעֲטָה הִיא, וְאֲנִי מַרְעִישׁ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", אֲלֹא מַלְכוּת רֵאשׁוֹנָה - שְׁבַעִים שָׁנָה, מַלְכוּת שְׁנִיָּה - שְׁתַּיִם וְחֲמִשִּׁים, וּמַלְכוּת בֶּן כּוֹזִיבָא - שְׁתַּיִם שְׁנַיִם וּמְחֻצָּה. מֵאִי "וְיִפַּח לִקְצֵץ וְלֹא יִכּוֹב"? אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי [יוֹנָתָן], תַּפַּח עֲצָמָן שֶׁל מַחֲשָׁבֵי קִצְיוֹן, שְׁהִיו אוּמֵרִים, כִּיִּן שְׁהִיָּע עַת הַקֶּץ, וְלֹא בָּא, שׁוֹב אֵינוֹ בָּא, אֲלֹא - חֲפָה לוֹ, שְׁנֵאמַר, (חֲבֻקָּק ב) "אִם יִתְמַהֲמָה חֲפָה לוֹ". שְׁמָא תֵּאמַר, אֲנִי מַחֲפִין, וְהוּא אֵינוֹ מַחֲפָה: תְּלִמוּד לּוֹמַר, (ישעיה ל) "וְלִכֹּן יַחֲפָה ה' לַחֲנֻכְכֶם, וְלִכֹּן יָרוּם לְרַחֲמֶכֶם". וְכִי מֵאַחַר שְׁאֵנוּ מַחֲפִים וְהוּא מַחֲפָה, מִי מַעֲפָבּוּ מִדַּת הַדִּין מַעֲפָבַת. וְכִי מֵאַחַר שְׁמִדַּת הַדִּין מַעֲפָבַת, אֲנִי לְמָה מַחֲפִים: לְקַבֵּל שְׂכָר, שְׁנֵאמַר, (שם) "אֲשֶׁרִי כָל חוֹכֵי לוֹ". אָמַר אֲבִי, לֹא פָחוּת עֲלֵמָא, מִתְּלַתִּין וְשִׁיתָא צְדִיקִי, דְּמַקְבְּלֵי אִפִּי שְׂכִינָה בְּכָל דְּרָא, שְׁנֵאמַר, "אֲשֶׁרִי כָל חוֹכֵי לוֹ", ל"ו בְּגִימְטְרִיא - תְּלַתִּין וְשִׁיתָא הוּוּ. אֵינִי, וְהָאֵמַר רַבָּא, דְּרָא דְקָמִי קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא - תְּמַנִּי סְרִי אֲלֵפִי פְרָסָא הוּאִי, שְׁנֵאמַר, (יחזקאל מח) "סִבִּיב שְׁמִנָה עֶשֶׂר אֲלֶף". לֹא קִשְׂיָא, הָא - דְּמִסְתַּכְלֵי בְּאַסְפַּקְלָרִיא

המאירה, הא - דמסתכלי באספקלריא שאינה מאירה. ומי נפיש פולי האי? והאמר חזקיה, אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והם מעטין, אם אלף הן - אני ובני מהם. [אם מאה הם - אני ובני מהם], אם שנים הם - אני ובני הם. לא קשיא, הא - דעיילי בבר, הא - דעיילי בלא בר: אמר רב, פלו פל הקצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים, ושמואל אמר, דיו לאבל, שיעמד באבלו. פתנאי, רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה - נגאלין, ואם לאו - אין נגאלין. אמר לו רבי יהושע, אם (ישראל) אין עושין תשובה, אין נגאלין; אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך, שגזרותיו קשות כהמן, [וישראל עושין תשובה], ומחזירן למוטב. תניא אידך, רבי אליעזר אומר, אם ישראל עושין תשובה - נגאלין, שנאמר, (ירמיה ג) "שובו בני שובבים ארפה משובתיכם". אמר לו רבי יהושע, והלא כבר נאמר, (ישעיה נב) "חנם נמפרתם ולא בכסף תגאלו", "חנם נמפרתם" - בעובדי פוכבים, "ולא בכסף תגאלו" - לא בתשובה ומעשים טובים. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, והלא כבר נאמר, (מלאכי ג) "שובו אלי ואשובה אליכם". אמר לו רבי יהושע, והלא כבר נאמר, (ירמיה ג) "כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון". אמר לו רבי אליעזר, והלא כבר נאמר, (ישעיה ל) "בשובה ונחת תושעון וגו'". אמר לו רבי יהושע לרבי אליעזר, והלא כבר נאמר, (שם מט) "פה אמר ה' גאל ישראל קדושו לבזה נפש למתעב גוי" וגו': אמר לו רבי אליעזר, והלא כבר נאמר, (ירמיה ד) "אם תשוב ישראל נאם ה', אלי תשוב". אמר לו רבי יהושע, והלא כבר נאמר, (דניאל יב) "ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאר וירם ימינו [ושמאלו אל השמים וי] שש בח העולם, כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה". שתק רבי אליעזר. ואמר רבי אבא, אין לך קץ מגלה מזה, שנאמר, (יחזקאל לו) "ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא". רבי (אליעזר) [אלעזר] אומר, אף מזה, שנאמר, (זכריה ח) "כי לפני הימים (האלה) [ההם] שחר האדם לא נהיה ושכר הבהמה איננה, וליוצא ולבא אין שלום מן הצר". מאי "ליוצא ולבא אין שלום מן הצר"? רב אמר, אף תלמידי חכמים, (שיש) [שפתוב] בהם, שלום, דכתיב, (תהלים קיט) "שלום רב לאהבי תורתך", אין (להם) שלום מפני הצר. ושמואל אמר, עד שיהיו כל השערים פלן, שקולין: אמר רבי חנינא, אין בן דוד בא, עד שיתבקש דג לחולה, ולא ימצא, שנאמר, (יחזקאל לב) "אז אשקיע מימיהם ונהרותם פ שמן אוליד". וכתיב, (בתריה) (שם כט) "ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל". אמר רבי חמא ברבי חנינא, אין בן דוד בא, עד שתכלה מלכות הולה מישראל, שנאמר (ישעיה יח) "וכרת הולזלים במזמרות, [ואת הנטישות] וגו'"], וכתיב בתריה, "בעת ההיא יובל שי לה' צבאות" וגו'. אמר זעירי, אמר רבי חנינא, אין בן דוד בא, עד שיכלו גסי הרוח מישראל, שנאמר, (צפניה ג) "כי אז אסיר מקרבך עליזי גאותך". וכתיב, (צפניה ג) "והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה'". אמר רבי שמלאי משום רבי (אליעזר) [אלעזר] ברבי שמעון, אין בן דוד בא, עד שיכלו כל שופטים ושוטרים מישראל, שנאמר,

(ישעיה א) "וְאֶשְׁיְבָה יָדַי עָלֶיךָ וְאֶצְרֹף כְּבַר סִיגִיךָ, וְאֶסִּירָה כָּל בְּדִילֶיךָ, וְאֶשְׁיְבָה שְׁפָטֶיךָ" וגו'. אָמַר עוֹלָא, אֵין יְרוּשָׁלַיִם נִפְדִית אֲלָא בְּצַדְקָה, שְׁנֵאמַר, (שם) "צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה, וְשִׁבְיָהּ בְּצַדְקָה". אָמַר רַב פַּפָּא, אֵי בְטָלֵי יְהִירֵי – בְטָלֵי אֲמִגּוּשֵׁי. [אֵי בְטָלֵי דִינֵי – בְטָלֵי גְזִירַפְטֵי. אֵי בְטָלֵי יְהִירֵי – בְטָלֵי אֲמִגּוּשֵׁי], דְּכַתִּיב, (שם) "וְאֶצְרֹף כְּבַר סִיגִיךָ וְאֶסִּירָה כָּל בְּדִילֶיךָ". אֵי בְטָלֵי דִינֵי – בְטָלֵי גְזִירַפְטֵי, דְּכַתִּיב, (צַפְנִיָּה ג) "הַסִּיר ה' מִשְׁפָּטֶיךָ פָּנָה אִיבְדָךְ". אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אִם רְאִית דּוֹר שְׁנַתְמַעֵט וְהוֹלֵךְ – חֲפָה לוֹ, שְׁנֵאמַר, (ש"ב כב) "וְאֵת עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל רַמִּים תִּשְׁפִּיל". וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אִם רְאִית דּוֹר, שְׁצֻרוֹת רַבּוֹת בָּאוֹת עָלָיו כְּפָנָה – חֲפָה לוֹ, שְׁנֵאמַר, (ישעיה נט) "כִּי יָבֵא כְּנֶהֱרַ צַר רוּחַ ה' נִסְסָה בּוֹ", (וכְּתִיב) [וְסָמִיךְ לִיה], (שם) "וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל". וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, אֵין בֶּן דָּוִד בָּא, אֲלָא בְּדוֹר שְׁפָלוֹ זָכָא, אוֹ בְּדוֹר שְׁפָלוֹ חֵיב. בְּדוֹר שְׁפָלוֹ זָכָא – דְּכַתִּיב, (שם ס) "וְעַמֵּךְ כָּל־סָדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ". בְּדוֹר שְׁפָלוֹ חֵיב – דְּכַתִּיב, (שם נט) "וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ וַיִּשְׁתּוֹמֵם כִּי אֵין מִפְּגִיעַ", [וכְּתִיב, (שם מח) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה"], אָמַר רַבִּי אֶלְפִסְנָדְרָא, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי רַמִּי, כְּתִיב, (ישעיה ס) "בְּעַתָּה", וְכַתִּיב "אֲחִישֶׁנָּה", זָכוּ – "אֲחִישֶׁנָּה", לֹא זָכוּ – "בְּעַתָּה". וְאָמַר רַבִּי אֶלְפִסְנָדְרָא, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי רַמִּי, כְּתִיב, (דְּנִיָּאל ז) "וְאָרוּ עִם עֲנָנֵי שָׁמַיָא כְּבַר אֲנִשׁ אֲתָה", (וכְּתִיב, (זְכַרְיָה ט) "עֲנִי וְרִכַב עַל חֲמוֹר". זָכוּ – "עִם עֲנָנֵי שָׁמַיָא", לֹא זָכוּ – "עֲנִי וְרִכַב עַל חֲמוֹר". אָמַר לוֹ, שְׁבוֹר מִלְכָּא לְשִׁמוּאֵל, אֲמַרְתוּ, מְשִׁיחַ עַל חֲמֹרָא אֲתִי, אִישְׁדֵּר לִיה (אֲנָא) סוּסִיָּא בְּרַקָּא דְאִית לִי. אָמַר לִיה, מִי אִית לָךְ בֶּר חֲנִיּוֹר גּוֹוִנִי? (רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי אֲשַׁכַּחְיָה לְאֵלֵיהוּ דְהוּוּ קָאֵי אֲפִתְחָא דְגַן – עַדן, אָמַר לוֹ, אִימַת אֲתִי מְשִׁיחַ? אָמַר לוֹ, לְכַשִּׁירְצָה אֲדוֹנָנוּ הַזֶּה. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, שְׁנִים רְאִיתִי, וְקוֹל שְׁלֹשָׁה שְׁמַעְתִּי) רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, אֲשַׁכַּחְיָה לְאֵלֵיהוּ, דְהוּוּ קָאֵי אֲפִתְחָא דְמַעְרְתָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי. אָמַר לוֹ, אֲתִינָא לְעֵלְמָא דְאֲתִי? אָמַר לוֹ, אִם יִרְצָה הָאֲדוֹן הוּוּ. אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, שְׁנִים רְאִיתִי, וְקוֹל שְׁלֹשָׁה שְׁמַעְתִּי. (אֲמַרְתִּינָא) [אָמַר] לִיה, אִימַת אֲתִי מְשִׁיחַ? אָמַר לוֹ, זִיל שִׁינְיָה לְדִידִיָּה. וְהִכָּא יִתִּיב? אֲפִתְחָא (דְּרוּמִי) [דְּקֶרְתָּא]. וּמֵאֵי סִימְנִיָּה? יִתִּיב בִּינֵי עֲנָנֵי סוּבְלֵי חֲלָאִים, וְכֻלָּן – שְׂרוּ וְאֶסִּירֵי בְּחַד זִימְנָא, וְאִיהוּ שְׂרִי חַד, וְאֶסִּיר חַד. אָמַר, דְּלִמָּא מִיבְעִינָא – דְּלֹא אִיעֲפֻבְנָא. אֲזַל לְגַבִּיָּה. אָמַר לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמִוְרֵי? אָמַר לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ בֶּר – לִינְאֵי? אָמַר לוֹ, לֵאִימַת אֲתִי מְרִ? אָמַר לוֹ, הַיּוֹם. אֲתִי לְגַבִּי אֲלִיָּהוּ. אָמַר לוֹ, מֵאֵי אָמַר לָךְ? אָמַר לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ בֶּר לִינְאֵי. אָמַר לוֹ, אֲבַטַח לָךְ וְלֵאבּוֹךְ לְעֵלְמָא דְאֲתִי. אָמַר לוֹ, שְׁקוּרֵי קָא שְׁקוּרֵי בִי, דְאָמַר לִי, הַיּוֹם אֲתִינָא, וְלֹא אֲתָא. אָמַר לִיה, הֲכִי אָמַר לָךְ, (תְּהִלִּים צה) "הַיּוֹם אִם בְּקָלוֹ תִשְׁמָעוּ": שְׁאֵלוּ תִלְמִידֵיךָ אֵת רַבִּי יוֹסִי בֶּן קִיסְמָא, אִימַתִּי בֶּן דָּוִד בָּא? אָמַר, מִתִּירָא אֲנִי, שְׁמָא תְּבַקְשׁוּ מִמֶּנִּי אוֹת. אָמְרוּ לוֹ, אֵין אָנוּ מְבַקְשִׁים מִמֶּךָ אוֹת. אָמַר לָהֶן, לְכַשִּׁיפַל הַשַּׁעַר הוּוּ, וַיִּבְנֶה, וַיִּפֹּל, וְאֵין מְסַפִּיקִין לְבִנּוֹתוֹ עַד שְׁבֹן דָּוִד בָּא. אָמְרוּ [לו], רַבְּנוּ, תֵּן לָנוּ אוֹת; אָמַר לָהֶן, וְלֹא כֹךְ אֲמַרְתֶּם לִי, שְׂאִין אֲתֶם מְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי אוֹת; אָמְרוּ לוֹ, וְאֵף עַל פִּי כֹן! אָמַר לָהֶם, אִם כֹּךְ – יִהְפְּכוּ מִי מַעְרַת פְּמִיס לְדָם, וְנִהְפְּכוּ [לְדָם]. בְּשַׁעַת פְּטִירְתּוֹ, אָמַר לָהֶם, הַעֲמִיקוּ לִי אַרְוֵנִי, שְׂאִין כָּל דְּקַל וְדְקַל שְׁבַבְבֵּל, שְׂאִין סוּס שֶׁל פְּרָסִיִים נִקְשֶׁר בּוֹ, וְאֵין לָךְ

פל ארון וארון שבארץ ישראל, שאין סוס מדי אוכל בו תבן. ב] אמר רב, אין
 בן דוד בא, עד ג] שתתפ שט מלכות הרשעה על ישראל תשעה חדשים, שנאמר,
 (מיכה ה) "לכן יתנם עד עת יולדה ילדה, ויתר אחיו ישובון על בני ישראל":
 אמר עולא, ייתי, ולא אחמיניה! וכן אמר (רבא [רבה], ייתי, ולא אחמיניה! רב
 יוסף אמר, ייתי, ואזפה דאיתיב בטולא דכופיתא דחמריה. אמר ליה אביי
 (לרבא) [לרבה], מאי טעמא? אילימא משום חבלו של משיח, והתניא, שאלו
 תלמידיו את רבי (אליעזר) [אלעזר], מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח? –
 יעסק בתורה ובגמילות חסדים. ומר, הא תורה, והא גמילות חסדים! אמר, שמא
 יגרם החטא, כדרכי יעקב בר אידי, דרבי יעקב בר אידי רמי, פתיב, (בראשית
 כח) "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך", וכתיב, (שם לב) "ויירא יעקב
 מאד ויצר לו" – שהיה מתירא שמא יגרם החטא, כדתניא, (שמות טו) "עד
 יעבר עמך ה'" – זו ביאה ראשונה, "עד יעבר עם זו קניית" – זו ביאה שניה,
 אמר מעתה, ראויין היו [ישראל] לעשות להם נס בביאה שניה כביאה ראשונה
 – אלא שגרם החטא. וכן אמר רבי יוחנן, ייתי, ולא אחמיניה! אמר ליה ריש
 לקיש, מאי טעמא? אילימא משום דכתיב, (עמוס ה) "כאשר ינוס איש מפני
 הארי, ופגעו הדב, ובא הבית וסמך ידו על הקיר, ונשכו הנחש", בוא ואראך
 דגמתו בעולם הוה; בזמן שאדם יוצא לשדה ופגע בו סנטר, דומה כמי שפגע בו
 ארי, נכנס לעיר ופגע בו גבאי, דומה כמי שפגעו דב, נכנס לביתו ומצא בניו
 ובנותיו מטלין ברעב, דומה כמי שנשכו נחש. אלא משום דכתיב, (ירמיה ל)
 "שאלו נא וראו אם ילד זכר, מדוע ראיתי כל גבר ידיו על חלציו פיולדה,
 ונהפכו כל פנים לירקון". מאי, "ראיתי כל גבר"? אמר רבא בר יצחק אמר רב,
 מי שכל גבורה שלו, ומאי, "ונהפכו כל פנים לירקון"? אמר רבי יוחנן, פמליא
 של מעלה ופמליא של מטה, (באותה שעה אומר) [בשעה שאמר] הקדוש ברוך
 הוא, הללו מעשי ידי, והללו מעשה ידי, היאך אאבד אלו מפני אלו? [אמר רב
 פפא], הינו דאמרי אינשי, רהיט ונפל תורא ואזיל, ושדי ליה סוסיא באורייה:
 אמר רב גידל אמר רב, עתידין ישראל דאכלי שני משיח. אמר רב יוסף,
 פשיטא? ואלא מאן אכיל להו – חילק ובילק אכלי להו! לאפוקי מדרכי הלל,
 דאמר, אין משיח לישראל, שפבר אכלוהו בימי חזקיה. אמר רב, לא איברי
 עלמא, אלא לדוד. ושמואל אמר, למשה. ורבי יוחנן אמר, למשיח. מה שמו? דבי
 רבי שילא אמרי, שילה' שמו, שנאמר, (בראשית מט) "עד כי יבא שילה". דבי
 רבי ינאי אמרי, ינון' שמו, שנאמר, (תהלים עב) "יהי שמו לעולם לפני שמש
 ינון שמו". דבי רבי חנינא אמרי, חנינה' שמו, שנאמר, (ירמיה טז) "אשר לא
 אתן לכם חנינה". ויש אומרים, מנחם בן חזקיה שמו, שנאמר, (איכה א) "פי
 רחק ממני מנחם, משיב נפשי". ורבנן אמרי, חורא דבי רבי שמו, שנאמר,
 (ישעיה נג) "אכן חלינו הוא נשא, ומכאבינו סבלם, ואנחנו חשבנוהו נגוע מפה
 אלהים ומענה". אמר רב נחמן, אי מן חיא הוא – כגון אנא, שנאמר, (ירמיה ל)
 "והיה אדירו ממנו, ומשלו מקרבו יצא". אמר רב, אי מן חיא הוא, כגון רבנו
 הקדוש, אי מן מתיא הוא, כגון, דניאל איש חמודות. אמר רב יהודה אמר רב,
 עתיד הקדוש ברוך הוא להעמיד להם דוד אחר, שנאמר, (שם) "ועבדו את ה'

אלהיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם", "הקים" לא נאמר, אלא "אקים". אמר לו רב פפא לאביי, והפתיב, (יחזקאל לו) "ודוד עבדי נשיא להם לעולם?" - כגון קיסר ופלגי קיסר. דרש רבי שמלאי, מאי דכתיב, (עמוס ה) "הוי המתאווים את יום ה', למה זה לכם יום ה', הוא חשך ולא אור", משל לתרנגול ועטלף, שהיו מצפים לאור. אמר לו תרנגול לעטלף, אני מצפה לאורה, שאורה שלי הוא, ואתה, למה לך אורה? והינו דאמר לו ההוא (מינא) [צדוקי] לרבי אבהו, אימתי אתי משיח? אמר לו, לכי חפי להו חשוכא להנהו אינשי. אמר ליה, מילט קא לייטת לוי אמר ליה, קרא פתיב, (ישעיה ס) "כי הנה החשך יכסה ארץ, וערפל לאמים, ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה". תניא, רבי אליעזר אומר, ימות המשיח - ארבעים שנה, שנאמר, (תהלים צה) "ארבעים שנה אקוט בדור". רבי אלעזר בן עזריה אומר, שבעים שנה, שנאמר, (ישעיה כג) "והיה ביום ההוא ונשפחת צר (מעיר) שבעים שנה פימי מלך אחד". אי זהו מלך מיחד? הוי אומר, זה משיח. רבי אומר, שלשה דורות, שנאמר, (תהלים עב) "ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים". רבי הלל אומר, אין להם משיח לישראל, שכבר אכלוהו בימי חזקיהו. אמר רב יוסף, שרא ליה מריה לרבי הלל, חזקיה אימת הוה - בבית ראשון, ואלו זכריה קא מתנבי בבית שני, ואמר, (זכריה ט) "גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלים, הנה מלכך יבוא לך, צדיק ונושע הוא, [עני ורכב על חמור, ועל עיר בן אתנות]": תניא אידך, רבי אליעזר אומר, ימות המשיח - ארבעים שנה. פתיב הכא, (דברים ח) "ויענך וירעבך ויאכלך את המן", וכתיב התם, (תהלים צ) "שמחנו כימות עניתנו, שנות ראינו רעה". רבי דוסא אומר, ארבע מאות שנה, שנאמר, (תהלים צ) "שמחנו כימות עניתנו" וגו', וכתיב, (בראשית טו) "ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה". רבי אומר, שלש מאות ששים וחמש [שנה], כמנין ימות החמה, שנאמר, (ישעיה סג) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". מאי "יום נקם בלבי"? אמר רבי יוחנן, ללבי - גליתי, לאיברי - לא גליתי. רבי שמעון בן לקיש אומר, ללבי - גליתי, למלאכי השרת - לא גליתי. תנא אבימי בריה דרבי אבהו, ימות המשיח לישראל - שבעת אלפים שנה, שנאמר, (שם סב) "ומשוש חתן על פלה ישיש עליך אלהיך". אמר רב יהודה אמר שמואל, ימות המשיח - כמיום שנברא העולם ועד עכשיו, שנאמר, (דברים יא) "בימי השמים על הארץ". רב נחמן בר יצחק אמר, בימי נח עד עכשיו, שנאמר, (ישעיה נד) "כי מי נח זאת לי, אשר נשבעתי". אמר רבי חי' בר אבא אמר רבי יוחנן, כל הנביאים כלן, לא נתנבאו אלא לימות המשיח, אבל לעולם הבא, (שם סד) "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו". ופליגא דשמואל, דאמר שמואל, אין בין העולם הוה לימות המשיח, אלא שעבוד מלכות בלבד. ואמר רבי חי' בר אבא אמר רבי יוחנן, כל הנביאים, לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה, אבל צדיקים (עצמם) [גמורים] - "עין לא ראתה אלהים זולתך". ופליגא דרבי אבהו, דאמר רבי אבהו [אמר רבי], מקום שבעלי תשובה עומדים - אין צדיקים גמורים יכולים לעמד שם, שנאמר, (ישעיה נז) "שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו". ברישא - "רחוק", והדר - "קרוב". מאי "רחוק? רחוק דמעיקרא, ומאי "קרוב"? קרוב

דְּמַעֲיָקְרָא [וּדְהַשְׁתָּא]. וְרַבֵּי יוֹחָנָן אָמַר, "לְרַחוּק" – שֶׁהוּא רְחוֹק מֵעֵבֶרָה, "קְרוֹב" – שֶׁהוּא קְרוֹב מֵעֵבֶרָה, וְנִתְרַחַק מִמֶּנָּה. אָמַר רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כָּל הַנְּבִיאִים כָּלָּן, לֹא נִתְנַבְּאוּ אֶלָּא לְמִשְׁיָא בְּתוֹ לְתַלְמִיד חֲכָם, וְלַעוֹשֶׂה פְּרָקְמִטְיָא לְתַלְמִיד חֲכָם, וְלַמְהַנֶּה תַלְמִיד חֲכָם מִנְכֶסֶיּוֹ, אֲבָל תַלְמִידֵי חֲכָמִים עֲצֻמָּן – "עֵין לֹא רָאֵתָה אֱלֹהִים זֹלַתְדָּ". מֵאֵי "עֵין לֹא רָאֵתָה"? אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי, זֶה יֵין הַמְשֻׁמֵר בְּעֵנְבָיו מִשְׁשֵׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. רִישׁ לְקִישׁ אָמַר, זֶה עֵדוֹן, שֶׁלֹא רָאֵתָה עֵין מֵעוֹלָם, וְאִם תֹּאמַר, אָדָם הֵיכֵן דְּרִי בִּ"גוֹן". וְאִם תֹּאמַר, "גֹּן" הוּא "עֵדוֹן"? תַלְמוּד לּוֹמַר, (בְּרֵאשִׁית ב) "וְנָהַר יֵצֵא מֵעֵדוֹן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֹּן":

(זוהר אחרי מות ס"ז)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דר' שמעון קס ר' שמעון בפלגו ליליא למלעי באורייתא. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים. האי קרא אוקמוה חברייא זכאן אינון ישראל מכל עמין דקב"ה יהב לון אורייתא קדישא ואורית לון נשמתין קדישין מאתר קדישא בגין למעבד פקודוי ולאשתע' באורייתא. דכל מאן דאשתעשע באורייתא לא דחיל מכלא דכתיב לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי. מאן אינון שעשועי. אורייתא. דאורייתא שעשועים אקרי דכתיב ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דתנינן קב"ה אתי לאשתעשעא עם צדיקייא בגנתא דעדן. מאי לאשתעשעא בגין למחדי בהו. דתנינן זכאין אינון צדיקייא דכתיב בהו אז תתענג עלי יי' בגין לאתענגא מההוא שקיו דנחלא כד"א והשביע בצחצחות נפשך כביכול קב"ה משתעשע בהו מההוא שקיו דנחלא דמתענגי בהו צדיקיא. ועל דא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא. וכל מאן דאשתדל באורייתא זכי לאשתעשעא עם צדיקיא מההוא שקיו דנחלא. תאנא כאיל תערוג על אפיקי מים. דא כנסת ישראל כד"א אילותי לעזרתי חושה. תערוג על אפיקי מים ודאי לאשתקיא משקיו דמבועי דנחלא על ידי דצדיק. תערוג כד"א לערוגת הבושם. כן נפשי תערוג אליך אלקים. לאשתקייא מנד בעלמא דין ובעלמא דאתי. מבועי נחלא מאן אינון מבועא חד לעילא דכתיב ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. ומתמן נגיד ונפיק ומשקי גנתא וכל אינון נחלין נגדין ונפקין ומתכנשין בתרי מבועין דאקרון נצח והוד ואלין אקרון אפיקי מים בההוא דרגא דצדיק דמיניה נגיד ונפיק ומשתקייא גנתא. בגין כך איל וצבי כחדא משתכחי (נ"א איל וצבי אקרון עטרת ויסוד) צדק וצדיק. תאנא כתיב קול יי' יחולל אילות. אילות אילת כתיב חסר דא אילות השדה (נ"א דא אילת השחר) (ד"א אילות השדה) דתניא בפלגות ליליא בשעתא דקב"ה עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא האי קול נפיק וכאיב כל אינון אילתא דסחרני כורסייא יקירא קדישא הה"ד ששים גבורים סביב לה. ד"א יחולל אילות כד"א חוללה ידו נחש בריח. ויחשוף יערות כד"א ביערת הדבש. וכתבי אכלתי יערי עם דבשי וינקא להו כאמא דינקא לבנין. אמר ליה ר' אבא נפשי אויתך בלילה

אף רוחי בקרבי אשחרך. אויתיך אותך מבעי ליה אשחרך ישחרך מבעי ליה א"ל
 הא אוקמוה כד"א אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. ת"ח נפשא ורוחא
 אשתמודע (ס"א אשתעי ס"א אשתתפי) כחדא לעלמין. תנא פולחנא שלימתא
 דבעי ב"נ למפלח לקב"ה כמה דתנינן ואהבת את יי' אלקיך וגו' דירחים ליה
 לקב"ה רחמיותא דנפש ממש ודא הוא רחמיותא שלימתא רחמיותא דנפשיה
 ורוחיה. כמה דאתדבקו אלין בגופא וגופא רחים לון. (ס"א כדין) כד יתדבק ב"נ
 לרחמא ליה לקב"ה רחמיותא דנפשיה ורוחיה לאדבקא ביה. הה"ד נפשי אויתיך
 בליליה (כלומר) נפשי ממש. אף רוחי בקרבי אשחרך אתדבקא בך ברחמיותא
 סגיאה. בלילה דבעי ב"נ מרחמיותא דקב"ה למיקם בכל ליליא לאשתדלא
 בפולחניה עד דיתער צפרא ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא זכאה חולקיה
 דהוא ב"נ דרחמיותא דא רחים ליה לקב"ה והני (אינון) זכאי קשוט דמרחמין
 ליה לקב"ה הכי. עלמא מתקיימא בגיניהון ושלטין על כל גזירין קשין דלעילא
 ותתא (נ"א היא) (בגין דיתקיים עלמא בגיניהון). תאנא הוא זכאה דאתדבק
 ברוחיה ונפשיה לעילא במלכא קדישא ברחמיותא כדקא יאות. שליט בארעא
 דלתתא וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנ"ל מאליהו דכתיב חי יי' אשר
 עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי. ת"ח בשעתא
 דאתיין נשמתין קדישין מעילא לתתא ואיגון זכאי עלמא משלפי להו ממלכא
 ומטרוניתא זעירין אינון דבההוא שעתא דנחית קיימא קמי מלכא ורעותא
 דמלכא לאסתכלא בה כמה דאוקימנא בשעתא דנשב קודשא בריך הוא רוחא
 בכל חילא וחילא דשמיא כלהו חיילין אתעבידו וקיימי בקיומיהו הדא הוא
 דכתיב וברוח פיו כל צבאם. ומנייהו אתעכבו עד דקודשא בריך הוא אחית
 להו לתתא. ותאנא מיומא דאתברי עלמא קיימי קמיה דקב"ה ואתעכבו עד
 דמטא זמנא לאחתא לון בארעא ואלין שליטו לעילא ותתא הה"ד חי יי' אשר
 עמדתי לפניו. אשר אני עומד לא כתיב אלא אשר עמדתי. לבתר אהדר לאתריה
 וסליק לאדריה ואינון אחרנין לא סלקין עד דימותון. בגין דלא קיימו קודם לכן
 כאינון אחרנין. ובגין כך אליהו אתעביד שליחא מלאכא לעילא. ואלין
 דמתדבקין יתיר למלכא. אשכחנא בספרא דאדם קדמאה דכל רוחין קדישין
 דלעילא עבדין שליחותא וכלהו אתיין מאתר חד. דנשתמהון דצדיקייא מתרי
 דרגין דכלילן בחד ובג"כ סלקין יתיר ודרגיהון יתיר והכי הוא. וכל אינון דהוו
 טמירין תמן נחתו וסליקו בחייהון כגון חנוך דלא אשתכח ביה מיתה והא
 אוקימנא מלה דא בחנוך ואליהו. ותאנא מאה ועשרין וחמש אלף דרגין (ס"א
 לצדיקייא) לנשמתהון דצדיקייא סליקו ברעותא עד לא אתברי עלמא דקב"ה
 מזמנא להו בעלמא דין בכל דרא ודרא וסלקין וטאסין עלמא ומתקשרי בצרורא
 דחיי. וזמין קב"ה לחדתא עלמא בהו. עלייהו כתיב כי כאשר השמים החדשים
 והארץ החדשה וגו':

(זוהר ויקרא כא)

פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד, מאן אילת השחר, דא כנסת ישראל דאקרי (משלי ה יט) אילת אהבים ויעלת חן, וכי אילת השחר, ולא כל יומא, אלא אילת מההוא אתר דאקרי שחר, כמה דאת אמר (הושע ו ג) כשחר נכון מוצאו, ודוד מלכא על כנסת ישראל קא אמר דא, דהא לא אמרה כנסת ישראל דא, (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן, והיא אתיא מההוא אתר דאקרי שחר, כמה דאת אמר כשחר נכון מוצאו, ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא), משמע דכתיב על אילת השחר. תא חזי, בשעתא דרמש ליליא, פתחין סתימין, דעלאי ותתאי משתכחי (ס"א משתככי), וכל אינון רחיקין מתערין, ואזלין ושטאן כל עלמא, ומהדרין על גופי בני נשא, וסחרי לאתרייהו ולערסייהו, וחמאן דיוקנא דמלכא קדישא ומסתפי, דהא אתקפו בערסייהו במלי דשמא קדישא, ובני נשא נשמתהון סלקין כל חד וחד כדחזי ליה, והא אוקמוה, זכאה חולקהון דצדיקיא דנשמתהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אחרא, דלא אצטריך. כד אתפלג ליליא, כרוזא קאים וכריז, ופתחין פתיחו, כדן רוחא חד דסטר צפון אתער, ואקיש בכנור דדוד, ומנגן מאליו, ושבת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקיא בגנתא דעדן. זכאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, ולא עוד אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה, דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, ואקרון חברים בהדי מלאכין עלאין ומשריין עלאין, דכתיב (שיר ח יג) חברים מקשיבים לקולך. כד אתי יממא, כרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטר דרומא אתפתחו, ומתערין כוכבים ומזלות, ופתחין דרחמי אתפתחו, ומלכא יתיב וקביל תושבתו, כדן כנסת ישראל נטלא לאינון מלין וסלקא, וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא, כדן פקיד מלכא למיכתב כל אינון מלין. ובספרא כתיבו כל אינון בני היכליה, וחוטא דחסד אתמשך עלייהו, דמההוא חוטא אתעטר בר נש בעטרא דמלכא, ומניה דחלין עלאין ותתאין, הוא עאל בכל תרעי מלכא, ולית מאן דימחי בידוי, ואפילו בזמנא דמאריהון דדינא קיימין למידן עלמא, לא דיינין עליה דינא, בגין דהא אתרשים ברשימו דמלכא, דאשתמודעא דאיהו מהיכלא דמלכא, ובגין דא לא דיינין עליה דינא, זכאה חולקהון דצדיקיא דמשתדלי באורייתא, וכל שכן בזמנא דמלכא תאיב על מלי דאורייתא. תא חזי רזא דמלה, לא קיימא כנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא, וכל זמנא דישראל בארעא אשתדלו באורייתא, כנסת ישראל שראת עמהון, כד אתבטלו ממלי אורייתא, לא יכלא לקיימא עמהון שעתא חדא, בגיני כך בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא, אתקיף חילה, ומלכא קדישא חדי לקבלא לה. וכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא, ואורייתא לא אשתכח עמה, כביכול תשש חילהא, ווי לאינון דמחלשין חילא דלעילא, בגיני כך זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, וכל שכן בההיא שעתא, דאצטריך לאשתתפא בה בכנסת ישראל, כדן קודשא בריך הוא קארי עליה, (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. רבי יוסי פתח ואמר, (שם כא יא) משא דומה אלי

קורא משעיר, שומר מה מלילה שומר מה מליל, האי קרא אוקמוה חברייא בכמה אתר, אבל משא דומה, כל זמנין דישראל אשתכחו בגלותא, אתידע זמנא וקצא דלהון, וזמנא וקצא דההוא גלותא, וגלותא דאדום הוא משא דומה, דלא אתגלייא ולא אתיידע כאינון אחרנין. קודשא בריך הוא אמר, אלי קורא משעיר, קלא שמענא בגלותא דשעיר, אינון דדחקי בינייהו, אינון דשכבי לעפרא, ומאי אמרי, שומר מה מלילה שומר מה מליל, אינון תבען לי על מטרוניתא, מה עבדית מן מטרוניתא דילי. כדן קודשא בריך הוא כניש לפמליא דיליה, ואמר, חמו בני רחימי דאינון דחיקין בגלותא, ושבקין צערא דלהון, ותבעין לי על מטרוניתא, ואמרי, שומר, אנת דאקרי שומר, אן הוא שמירה דילך, אן הוא שמירה דביתך, מה מלילה, מה עבדת מלילה, הכי נטרית לה, מה מליל, דהא לזמנין אתקרי לילה, ולזמנין אתקרי ליל, הדא הוא דכתיב (שמות יב מב) ליל שמורים הוא, וכתיב הוא הלילה הזה. כדן קודשא בריך הוא אתיב לון, הא שמירה דידי אשתכח, דהא אנא זמין לקבלה ולאשתכחא בהדה, הדא הוא דכתיב, אמר שומר, ההוא דנטיר ביתא, אתא בקר וגם לילה, דהא בקדמיתא אסתלק לעילא לעילא, וסליק לההוא בקר דאזדמן ביה תדירא, השתא אתא בקר, הא זמין לאתחברא בלילה, וגם לילה, הא זמינא היא, אבל בגיניכוון אתעכבו, ואי אתון בעאן דא, על מה אתון מתעכבי, שובו, שובו בתשובה, כדן אתיו, אתו לגבאי, ונהוי כלא במדורא חדא, וכלנא נתוב לאתרנא, הדא הוא דכתיב (דברים ל ג) ושב יהו"ה אלהי"ך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, תרין ושב ושב כתיב הכא, אלא חד לכנסת ישראל, וחד לקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב ושב יהו"ה אלהי"ך את שבותך, ושב וקבצך מכל העמים:

(זוהר ויקהל רי"ט)

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד ולעאן באורייתא, אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, הא כתיב (בראשית ג טז) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך, בעצב תלדי בניס, ואל אישך תשוקתך וגו', ואוליפנא דדא איהו רזא עלאה, תינח לתתא, אבל איהו כגוונא דלעילא מאי איכא למימר. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב ב) כאיל תערג על אפיקי מים, האי קרא אוקמוה, אבל חיה חדא אית בעלמא, ואיהי שלטא בשולטנא על אלף מפתחן בכל יומא, ואיהי נוקבא, ותיאובתה (דילה) תדיר על אפיקי מים, למשתי ולאחרואה מצחותא, דכתיב כאיל תערוג וגו'. הכא אית לאסתכלא, בקדמיתא כתיב כאיל, ולא כתיב כאילת, ולבתר תערוג, ולא כתיב יערוג, אבל רזא דא, דכר ונוקבא תרוייהו כחדא. והאי נוקבא תערוג על אפיקי מים, ואיהי מתעברא מן דכורא, וקשי עלה, דהא על דינא קיימא, וכד אולידת, קודשא בריך הוא זמין לה חד חויה עלאה רברבא, ואתי ונשיך לגבי ההוא אתר, ואולידת, ורזא דא, הרבה ארבה עצבונך והרונך, בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על עובדין דעלמא, בעצב תלדי בניס, בעצב, דא רזא דחויא, דעציב אנפיהון

דעלמא. ואל אישך תשוקתך, כמה דאת אמר, תערוג על אפיקי מים, והוא ימשל בך, הא אוקימנא רזא, דאיהו שליט עלה, וכל דא למה, בגין דאמרה סיהרא כמה דתנינן, ובגיני כך אזעירת נהוראה, ואזעירת שלטנהא, ולית לה רשו מגרמה, בר כד יהבין לה חילא. בעצב תלדי בניס, כמה דאוקימנא, ואי תימא אמאי אצטריך חויה לדא, אלא דא פתח ארחא, לנחתא כל אינון נשמתין דעלמא, דאלמלא לא פתח אורחין לנחתא לתתא, לא ישרי בגויה דבר נש. מה כתיב (שם ד ז) לפתח חטאת רובץ, מאי לפתח, להווא פתח דאתעתדא לאולדא, לאפקא נשמתין לעלמא, איהו קאים לגבי הווא פתח, וכל אינון נשמתין דאצטריכו לנחתא בגופין קדישין, לא קאים איהו להווא פתח, ולית ליה רשו בהאי נשמתא, ואי לאו הא חויה נשיך, ואסתאב הווא אתר, ולאו איהי נשמתא דאתדכיא, והכא איהו רזא עלאה, בעצב תלדי בניס, רזא דא דא נחש, דהא עמיה אולידת נשמתין בגין דדא איהו על גופא ודא על נשמתא, ותריוויהו דא בדא. דא נקיט נשמתא ודא נקיט גופא. וזמינא דא חויה לאולדא כל אינון גופין עד דלא ייתי זמנא דיליה הדא הוא דכתיב (ישעיה סו) בטרם תחיל ילדה. זמנא דחויה לאולדא בשבע שנין. והכא בשית מה דלאו איהו זמניה, ובהווא זמנא דאוליד לון מהווא לידה ימות דכתיב (שם כה) בלע המות לנצח. וכתיב (שם כו) יחיו מתיך נבלתי יקומון. אמר רבי שמעון בהווא זמנא דיתערוון מתי עלמא ויתעתדון בארעא קדישא יקומון חיילין חיילין כלהו על ארעא דגליל, בגין דתמן זמין מלכא משיחא לאתגלאה, בגין דאיהו חולקיה דיוסף. ותמן אתברו (נ"א אתחרב) בקדמיתא, ומתמן שארו לאגלאה מכל אתרייהו ולאבתדרא ביני עממיא, כמה דאת אמר (עמוס ו) ולא נחלו על שבר יוסף. ואמאי יקומון תמן, בגין דאיהו חולקיה דהוא דאשתוי בארונא, דכתיב (בראשית נ) ויישם בארון במצרים. ולבתר אתקבר בארעא קדישא דכתיב (יהושע כד) ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל מצרים קברו בשכם. ודא איהו דקאים בקיומא דברית יתיר מכלא. ובהווא זמנא דיתערוון כלהו חיילין חיילין כלהו יהכון דא לחולק אבהתהון ודא לחולק אבהתהון, דכתיב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחוזתו, וישתמודעון דא לדא, וזמין קב"ה לאלבשא לון לכל חד וחד לבושי מרקמן, וייתו כלהו וישבחון למאריהון בירושלם, ויתחברון תמן אוכלוסין אוכלוסין, וירושלם יתמשך לכל סטרין. יתיר ממה דאתמשך כד אתחברו תמן מגלותא. כיון דיתחברון וישבחון למאריהון קודשא בריך הוא יחדי עמהון הדא הוא דכתיב (ירמיה לא) ובאו ורננו במרום ציון. ולבתר ונהרו אל טוב יהו"ה וגו', כל חד וחד לחולקיה וחולק אבהתוי. ואחסנתהון דישראל תהא עד (נ"א רמתא דרומא) דמטא דרומאי. ותמן ילפון אורייתא והא אוקמוה וכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו':

(זוהר אחרי מות נ"ז)

ויאמר יהו"ה אל משה דבר ואל אהרן אחיך, ואל בא בכל עת אל הקדש וגו', רבי שמעון פתח ואמר, (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו', אמר רבי שמעון, תוהנא על בני עלמא, דהא לית להו עיינין למחזי, ולבא לאשגחא, ולא ידעין, ולא שוויין לבייהו לאסתכלא ברעותא דמאריהון, היך ניימין ולא מתערי משנתייהו, עד לא ייתי ההוא יומא דחפי עלייהו חשוכא וקבלא, ויתבע ההוא מאריה דפקודנא חושבנא מנייהו. וכרוזא כל יומא קארי עלייהו, ונשמתהון אסהידת בהון כל יומא וליליא, אורייתא ראמת קלין לכל עבר, מכרזת ואומרת, (משלי א כב) עד מתי פתאים תאהבו פתי, (שם ט ד) מי פתי יסור הנה, חסר לב אמרה לו, לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי, ולית מאן דירכין אודניה, ולית מאן דיתער לביה. תא חזי, זמינין דרי בתראי דייתון, דיתנשי אורייתא מבינייהו, וחכימי לבא יתכנשון לאתרייהו (ס"א לאדרא קדישא), ולא ישתכח מאן דסגיר ופתח, ווי להווא דרא, ומכאן ולהלאה לא יהא דרא כדרא דא, עד דרא דייתי מלכא משיחא, ומנדעא יתער בעלמא, דכתיב (ירמיה לא לג) כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. תא חזי, כתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן, ותנינן מה שמיה דההוא נהר, הא אוקימנא יובל שמיה, דכתיב (ירמיה יז ח) ועל יובל ישלח שרשיו. ובספרא דרב המנונא סבא, חיים שמיה, דמתמן נפקין חיים לעלמא, ואינון אקרון חיי מלכא, והא אוקימנא, ההוא אילנא רבא ותקיפא, דמזון לכלא ביה, אקרי עץ חיים, אילנא דנטע שרשוי באינון חיים, וכלא הוא שפיר. ותאנא, ההוא נהר אפיק נחלין עמיקין, במשח רבות, לאשקאה גנתא, ולרוואה אילנין ונטיעין, דכתיב (תהלים קד טז) ישבעו עצי יהו"ה ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחלין נגדין ואתמשכן ומתכנשין בתרין קיימין (נ"א סמכין), ואינון ברייתי, (תרי) קרינן להו (מ"א ז כא) יכ"ן ובוע"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחלין, ושריין לון בחד דרגא דאקרי צדיק, דכתיב (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם, וכלהו אזלין ומתכנשין לההוא אתר דאקרי ים, והוא ימא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'. ואי תימא, דהא מטי לאתר דא ופסקין ולא תייבין לבתר, כתיב אל מקום שהנחלים הולכים, שם הם שבים ללכת, בגין דההוא נהרא לא פסיק לעלמין. הם שבים, לאן אתר שבים, לאינון תרין קיימין נצח והוד, ללכת בהאי צדיק, לאשכחא ברכאן וחידו, והיינו רזא דתנינן, (תהלים קד כו) לויתן זה יצרת לשחק בו, דא צדיק. כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו, מאן עתו (דא עתו דצדיק), דא מטרוניתא דאקרי עתו דצדיק, ובגין כך כלהו מחכאן להאי עתו, כלהו דאתזנן לתתא, מאתר דא אתזנן, ורזא דא אוקימנא, (שם קמה טו) עיני כל אליך ישברו וגו', כמה דאוקימנא. תא חזי, בשעתא דהאי כל מבסס לעתו, ומתחברא עמיה, כלהו עלמין בחדו, כלהו עלמין בברכאן, כדין שלמא אשתכח בעלאי ותתאי. וכד גרמין חייבי עלמא, דתמן לא אשתכחו ברכאן דאינון נחלי, וינקא האי עת מסטרא אחרא, כדין דינין מתערין בעלמא, ושלמא לא אשתכח. וכד בעאן בני עלמא לאתברכא, לא יכלין אלא על ידא דכהנא, בגין דיתער כתרא דיליה, ויתברך מטרוניתא, וישתכחו ברכאן בכלהו עלמין.

(זוהר ויקרא ו)

רבי אחא הוה אזיל בארחא, והוה עמיה רבי יהודה, עד דהוי אזלי, אמר רבי יהודה, הא דתנינן, בתולת ישראל בתולה דאתברכא מן שבע (ס"א מישראל) דאקרי בת שבע, ואוקמוה בכמה אתר, ובתולה לתתא ירתא שבע ברכות בגינה. והא כתיב, ואתה בן אדם שא קינה על בתולת ישראל, ודאי עלה אתמר, על כנסת ישראל. ודא קשיא מכלא, דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, והאי דקא אמרי כלהו חבריא במלה דא, שפיר הוא, אבל אי פרשתא אתמר בארע נחמה, הוינן אמרי הכי, אבל בהאי קינה אתמר, והא קרא אוכח הכי. אמר ליה, ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מכלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון בחשוכן דאנפין, אמר לי, מחיזו דאנפך אשתמודע מה דבלבך, אמינא ליה ודאי דאנפי ולבי שוין, אמר לי, אימא לי מילך. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה, אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו כלהו חבריא, אמינא הא שמענא מלייהו דהוה מרחמי, ולא מתישבן בלבאי. אמר, כל מה דאמרו חבריא כלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא כד רעיין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא, ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינון דחמאן בארעא דאורייתא בארע קשוט. תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוי ישראל תייבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הות תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עלה, והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי כזמנין אחרנין, והאי קרא אוכח, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה, לא כתיב. מתל למלכא דרגז על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה לזמנא ידיעא, כד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא, וכן זמנא חד ותרין ותלת זמנין, לזמנא בתרייתא אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא, אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא כשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עלה. כד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכיבת לעפרא, מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההוא זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה, עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואייתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין ולא יתרחיק מינה. כך קודשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, כד הוה מטי זמנא היא אתיאת והדרת קמי מלכא, והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קודשא בריך הוא יוחיד בידיהא, ויוקים לה, ויתפייס בהדה, ויתיב לה להיכליה. ותא חזי דהכי הוא, דהא כתיב, נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב, (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת, היא לא תוסיף קום כזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה, ועל דא כתיב, ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת, אני אקים את סוכת דוד, מאן

סוכת דוד, דא בתולת ישראל, הנופלת, כמה דכתיב נפלה, ודא היא יקרא דבתולת ישראל ותושבתא דילה, ודא אוליפנא בההיא שעתא. אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי ואתישבא, ודא ברירו דמלה, ואזלא האי כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתנינן, אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאכרזא על כנסת ישראל, ויימא, (ישעיה נב ב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידא דחבריה, ויימא התנער קום, כך קודשא בריך הוא יחיד בה, ויימא התנערי קומי. אמר ליה רבי אחא, וכן כל אינון בני היכלא דמלכא, בלישנא דא פתחין, הדא הוא דכתיב (שם ס א) קומי אורי כי בא אורך, הא מלכא הכא ודאי, כדין הוא יקרא דילה, וחדוותא דכלא, כד מלכא אתפייס בהדה, (כתיב מ"א א טו) ותבא בת שבע אל המלך החדרה, כגוונא דא) בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא, וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב (שם כח) ותבא לפני המלך ותעמוד לפני המלך, אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלכא ייתי לגבה, ויתפייס בהדה, ויתיב לה להיכליה, הדא הוא דכתיב (זכריה ט ט) הנה מלכך יבא לך, ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך לפייסא לך, יבא לך לאקמא לך, יבא לך לאשלמא לך בכלא, יבא לך לאעלאה לך להיכליה, ולאזדווגא עמך זווגא דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב כב) וארשתוך לי באמונה.

(זוהר שמות ז)

פתח ואמר (ישעיה יט א) משא מצרים, הנה יהו"ה רוכב על עב קל ובא מצרים, ונעו אלילי מצרים מפניו, תא חזי כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קב"ה, דכתיב (דניאל ד לב) וכל דיירי ארעא כלא חשיבין, וכמצביה עביד בחיל שמיא, והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן ודרעא מרממא גלי קודשא בריך הוא במצרים, מה כתיב הנה יהו"ה רוכב על עב קל ובא מצרים, מאי שנא בכל עמין דעלמא דלא הוה הכי, דהא קב"ה גזר גזרה ואתעביד, והכא איהו אתא דכתיב ובא מצרים, וכתיב (שמות יב יב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני יהו"ה. אלא בגין דמלכא הוה אתי לאפקא למטרוניתא דהוות תמן, ובגין יקרא דמטרוניתא הוה אתי, ועל דא הוה קב"ה בעי ביקרה ואתי לגבה לאקמא לה, ולמיהב לה ידא ולזקפא לה, כמה דזמין קב"ה למעבד בסוף גלותא דאדום. אמר רבי ייסא, אי הכי דבגין דמטרוניתא הוה, הא בגלותא דבבל מטרוניתא תמן הוה, אמאי לא הוה כך, אמר ליה, הא תנינן דחטאה גרם, דנטלו נשים נכריות, ואעילו ברית קיימא קדישא ברשותא אחרא, ובגין כך אתאבידו מנהון נסין ואתוון דאתחזי למעבד להו, מה דלא הוה הכי בגלותא דמצרים, דכלהו הו שבטי יה, בני ישראל עאלו בני ישראל נפקו. בגלותא דאדום בעי קב"ה לאתיקרא בעלמא, ולמיתני איהו לאקמא למטרוניתא ולנערא לה מעפרא, ווי למאן דיערע תמן קמיה, בשעתא דיימא (ישעיה נב ב) התנערי מעפר, קומי שבי ירושלם, התפתחי מוסרי צוארך, מאן הוא מלכא ועמא

דיקום קמיה, (שם יט א) ונעו אלילי מצרים מפניו, אלילי מצרים לאו על אבנין ואעין אתמר, אלא על כל אינון דרגין ממנו עלאין, ועל אינון פולחנין תתאין דלהון. ובכל אתר דגלו ישראל, קב"ה בעי עלייהו ואתקביל מאינון עמין, תא חזי מה כתיב, (שם נב ד) כה אמר יהו"ה מצרים ירד עמי בראשונה לגור שם, ואשור באפס עשקו, תורעמא דאתרעם קב"ה על אשור, ואמר חמו מה עבד לי אשור, דהא מצרים דאנא עבדית בהו כל אינון דינין, ועמי (אינון) נחתו תמן לדיירא ביניהון, וקבלום מצראי בינייהו, ויהבון לון שפר ארעא ארץ גושן, ואף על גב דאעיקו לון בגלותא, לא אעדו ארעא מנהון, דכתיב (שמות ט כז) רק בארץ גושן אשר שם בני ישראל וגו', ומיטב ארעא דמצרים הוה, דכתיב (בראשית מז יג) במיטב הארץ בארץ רעמסס, ותו דלא אעדו מדילהון כלום, דכתיב (שמות ט ז) וממקנה בני ישראל וגו', ועם כל דא אתדנו בכמה דינין. אבל אשור באפס עשקו, אטיל לון בארעא דסייפי עלמא, ונטל לון ארעא דלהון, ומה מצראי דעבדי כל הני טבאן לישראל אתדנו בכל אינון דינין, אשור ואדום ושאר עמין דמעיקין לון וקטלין לון ונטלין לון ממוניהון, על אחת כמה וכמה דקב"ה בעי ליקרא שמיה עלייהו, דכתיב (יחזקאל לח כג) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי, התם במצרים במלכא חד, והכא בכל מלכין דעלמא. רבי שמעון זקף ידוי, ובכה ואמר, ווי מאן דיזדמן בההוא זמנא, וזכאה חולקיה מאן דיזדמן וישתכח בההוא זמנא, ווי מאן דיזדמן בההוא זמנא, בגין דכד ייתי קב"ה לפקדא לאיילתא, יסתכל מאן אינון דקיימין בהדה, בכל אינון דמשתכחי עמה, בכל עובדוי דכל חד וחד, ולא ישתכח זכאי, דכתיב (ישעיה סג ה) ואביט ואין עוזר, וכמה עקתינ על עקתינ לישראל, זכאה מאן דיזדמן וישתכח בההוא זמנא, בגין דההוא דיתקיים בההוא זמנא במהימנותא, יזכה לההוא נהירו דחדוה דמלכא, ועל ההוא זמנא כתיב, (זכריה יג ט) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב וגו'. לבתר דאינון עקתינ מתערי על ישראל, וכל עמין ומלכיהון יתייעטון כחדא עלייהו, ומתערי כמה גזירין בישין, כלהו סלקי בעיטא חדא עלייהו, וייתון עקתא על עקתא, בתרייתא משכחן קמייתא, כדן יתחזי חד עמודא דאשא קאים מעילא לתתא ארבעין יומין, וכל עמין דעלמא חמאן ליה. בההוא זמנא יתער מלכא משיחא לנפקא מגו גנתא דעדן, מההוא אתר דאתקרי קן צפור, ויתער בארעא דגליל, וההוא יומא דיפוק לתמן יתרגז כל עלמא, וכל בני עלמא מתחבאין גו מערתי וטנרי, דלא יחשבון לאשתזבא, ועל ההוא זמנא כתיב, (ישעיה ב יט) ובאו במערות צורים ובמחילות עפר מפני פחד יהו"ה ומהדר גאווה בקומו לערוץ הארץ, מפני פחד יהו"ה, דא ההוא רגיוזו דכל עלמא, ומהדר גאווה דא משיח, בקומו לערוץ הארץ, כד יקום ויתגלי בארעא דגליל, בגין דאיהו הוא אתר קדמאה דאתחרבא בארעא קדישא, ובגין כך יתגלי תמן קדמאה לכל אתר, ומתמן יתער קרבין לכל עלמא. לבתר ארבעין יומין דעמודא יקום מארעא לשמיא, לעיניהון דכל עלמא, ומשיח יתגלי, יקום מסטר מזרח חד כוכבא מלהטא בכל גווינין, ושבעה כוכבין אחרנין דסחרן לההוא כוכבא, ויגיוחן ביה קרבא בכל סטריין, תלת זמנין ביומא, עד שבעין יומין, וכל בני עלמא חמאן. וההוא כוכבא יגיח בהו קרבא בטיסין דנורא מלהטין מנצצין לכל עבר,

ובטש בהו, עד דבלע לון בכל רמשא ורמשא, וביומא אפיק לון, ויגיון קרבא לעיניהון דכל עלמא, וכן בכל יומא עד שבעין יומין, לבתר שבעין יומין יתגניז ההוא כוכבא, ויתגניז משיח עד תריסר ירחין, ויתהדר ההוא עמודא דאשא כמלקדמין, וביה יתגניז משיח, וההוא עמודא לא יתחזי. לבתר תריסר ירחין יסלקון ליה למשיח בההוא עמודא לגו רקיעא, ותמן יקבל תוקפא ועטרא דמלכותא, וכד נחית, יתחזי ההוא עמודא דאשא כמלקדמין לעיניהון דכל עלמא, ויתגלי לבתר משיח, ויתכנשון לגביה עמין סגיאין, ויתער קרבין בכל עלמא, ובההוא זמנא יתער קב"ה גבורתיה לכל עמין דעלמא, ומלכא משיחא יתידע בכל עלמא. וכל מלכין דעלמא יתערון לאתחברא לאגחא קרבא ביה, וכמה (עמין) מפריצי יהודאין יתהפכו לאהדרא לגבייהו, וייתון עמהון לאגחא קרבא על מלכא משיחא, כדין יתחשך כל עלמא חמש עשרה יומין, וסגיאין מעמא דישראל יהון מתין בההוא חשוכא, ועל דא כתיב (ישעיה ס ב) כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים: פתח ואמר (דברים כב ו) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ, אפרוחים או ביצים והאם רובצת וגו' שלח תשלח את האם וגו', האי קרא אוקימנא ליה, ואיהו חד מפקודי אורייתא גניזין, ואנן אית לן ביה רזי דאורייתא גניזין, שבילין וארחין ידיען לחברייא, באינון תלתין ותרין שבילין דאורייתא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אלעזר, בזמנא דיתער מלכא משיחא, כמה אתין ונסין אחרנין יתערון בעלמא. תא חזי, בגנתא דעדן דלתתא אית אתר חד גניז וטמיר דלא אתידע, ואיהו מרקמא בכמה גוונין, וביה גניזין אלף היכלין דכסופין, ולית מאן דעייל בהו בר משיח, דאיהו קאים תדיר בגנתא דעדן. וכל גנתא מסחרא ברתניכין סגיאין דצדיקיא, ומשיח קאים עלייהו, ועל כמה חילין ומשיריין דנשמתיין דצדיקיא תמן, ובראשי ירחי ובזמני ובשבתי משיח עאל בההוא אתר, לאשתעשעא בכל אינון היכלין. לגו לגו מכל אינון היכלין אית אתר אחרא טמיר וגניז דלא אתידע כלל ואקרי עדן, ולית מאן דיכיל למנדע ביה, ומשיח אגניז (ס"א אתגלי) לבר סחרניה דההוא אתר, עד דאתגלי ליה חד אתר דאקרי קן צפור, ואיהו אתר דכריז עליה ההוא צפור דאתער בגנתא דעדן בכל יומא. ובההוא אתר מרקמן דיוקנין דכל שאר עמין, דאתכנשו עלייהו דישראל לאבאשא לון, עאל בההוא אתר, זקיף עינוי וחזי אבהן דעאלין בחרבן בית אלהא, עד דחמי לרחל דדמעאה באנפאה, וקב"ה מנחם לה, ולא צביאת לקבלא תנחומין, כמה דאת אמר (ירמיה לא יד) מאנה להנחם על בניה, כדין משיח ארים קליה ובכי, ואזדעזע כל גנתא דעדן, וכל אינון צדיקיא דתמן געו ובכו עמיה, געי ובכי זמנא תניינא, ואזדעזע ההוא רקיע דעל גבי גנתא, אלף וחמש מאה רבוא משריין עלאין, עד דמטי לגו כרסייא עלאה, כדין קב"ה רמיז לההוא צפרא, ועאל לההוא קן דילה, ויתבא לגבי משיח וקרי מה דקרי, ואתער מה דאתער. עד דמגו כרסייא קדישא, אתקרי תלת זמנין ההוא קן צפור ומשיח, וכלא סלקין לעילא, ואומי לון קב"ה לאעברא מלכו חייבא מן עלמא על ידא דמשיח, ולנקמא נקמין דישראל, וכל אינון טבוון דזמין קודשא בריך הוא למעבד לעמיה, ותב ההוא קן צפור ומשיח לדוכתיה, ותב משיח ואתגניז גו ההוא אתר כמלקדמין. ובזמנא דיתער קב"ה לאתקנא

עלמין, ואתנהירו אתוון דשמיה בשלימו, יו"ד בה"א, (לאתקנא) וא"ו בה"א, למהוי כלא בשלימו חד. כדין יתער חד ככבא דחילא באמצע רקיעא כגוון ארגוונא, להיט ונציץ ביממא לעיניהון דכל עלמא, ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא דצפון גו רקיעא, ויקום דא לקבל דא ארבעין יומין, ויתבהלון כל בני עלמא, לסוף ארבעין יומין יגיוון קרבא ככבא ושלחובא לעיניהון דכלא, ויתפשט ההוא שלהובא ביקידו דאשא מסטרא דצפון גו רקיעא, ויחשוב למבלע ההוא ככבא, וכמה שליטין ומלכין ואומיא ועממיא יתבהלון מהאי. כדין יסתלק ההוא ככבא לסטר דרום, וישלוט על ההוא שלהובא, וההוא שלהובא יתבלע זעיר זעיר ברקיעא מקמי ההוא ככבא, עד דלא יתחזי כלל, כדין ההוא ככבא יעביד אורחין ברקיע בתריסר תחומין, וקיימין אינון נהורין ברקיעא תריסר יומין אחרנין, לבתר תריסר יומין אחרנין, יזדעזעון כל בני עלמא, ויתחשך שמשא בפלגות יומא כמה דאתחשך יומא דאתחרב בי מקדשא, עד דלא יתחזון שמיא וארעא, ויתער חד קלא ברעם וזיקין, ואתחלחלא ארעא מההוא קלא, וכמה חילין ומשיריין ימותון מניה. וההוא יומא (ממש) יתער בקרתא דרומי רבתא חד שלהובא דאשא, בההוא קלא דיתער בכל עלמא, ויוקיד כמה מגדלין וכמה היכלין, וכמה מגדלין יפלון, וכמה פרדשכי ורברבי יפלון בההוא יומא, וכלהו יתכנשוון עלה לביש, וכל בני עלמא לא יכלין (ס"א ולא יחשבוון) לאשתזבא. מההוא יומא עד תריסר ירחין, יתיעטון כל מלכין ויגזרון כמה גזרות וכמה שמדות על ישראל, ויצלחון ביה (נ"א בהון) כמה דאתמר, זכאה איהו מאן דיערע תמן וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן, וכל עלמא יהא בערבוביא סגיא. לסוף תריסר ירחי, יקום שבט מישראל, דא מלכא משיחא דיתער גו גנתא דעדן, וכל אינון צדיקיא יעטרוון ליה תמן, ויחגרוון ליה מאני זיינא באתוון רשימן דמאני דשמא קדישא. וקלא יתפוצץ בענפי אילנין דגנתא, קרי בחיל ואמר, אתערו קדישי עליונין, קומו מקמי משיחא, הא עדנא לאתחברא איתתא בבעלה, ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא, ולאקמא לה ולאנערא לה מעפרא, כדין יקומוון כלהו, ויחגרוון ליה כמלקדמין מאני זייניה, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב קמיה, משה רעיא מהימנא על כל אלין צדיקיא אזיל ורקיד גו גנתא דעדן. כיון דאתתקן משיח על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן, יעול בההוא דוכתא דאקרי ק"ן צפו"ר כמלקדמין, וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה, כדין נטיל מתמן עשר לבושין, ואינון (נ"א ואקרוון) עשר לבושי קנאה, ויתגניז תמן ארבעין יומין דלא אתגליא כלל. לסוף ארבעין יומין קלא חד יתער ויתקרי מגו כורסייא עלאה, ההוא ק"ן צפו"ר במלכא משיחא דאתגניז ביה, וכדין סלקין ליה לעילא, וקודשא בריך הוא חמי ליה למלכא משיחא מתלבש בלבושא נוקמא וחגיר מאני זייני, נטיל ליה ונשיק ליה על רישיה. כדין מזדעזעון תלת מאה ותשעין רקיעין, וארמיז קב"ה לחד רקיעא מאינון דהוה גניז מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא דבההוא רקיעא חד כתרא גליפא מחקקא בשמהן קדישין, בההוא עטרא אתעטר קב"ה כד עברו ישראל ית ימא, למיטל נוקמין מכל רתיכי פרעה ופרשו, ואעטר ליה למלכא משיחא. כיון דאתעטר ואתתקן בכל הני תקונין, נטיל ליה קב"ה ונשיק

ליה כמלקדמין, מאן חמי רתיכין קדישין ומשריין עלאין דסחרין ליה, ויהבין ליה מתנן ונבזבזן סגיאין, ויתעטר מכלהו. עאל תמן בחד היכלא, וחמי כל אינון מלאכי עלאי דאקרון אבלי ציון, אינון דבכו על חרבן בי מקדשא ובכאן תדיר, ואינון יהבין ליה חד פורפירא סומקא למעבד נוקמין, כדין קב"ה גניז ליה בההוא קן צפור, ואתכסי תמן תלתין יומין, לבתר תלתין יומין בההוא קן צפור, יחות מעטר בכל אינון תקונין מעילא ומתתא, וכמה משריין קדישין סחרניה, ויחמון כל עלמא חד נהירו תלי מרקייעא לארעא, ויקום שבעה יומין, וכל בני עלמא יתמהון ויתבהלון, ולא ינדעון כלל בר אינון חכימין דיזעין ברזין אלין, זכאה חולקהון. וכל אינון שבעה יומין יתעתד (ס"א יתעטר) בארעא בההוא ק"ן צפו"ר, באן אתר בדרך, דא קבורת רחל דאיהי קיימא בפרשת אורחין, ויבשר לה וינחם לה, וכדין תקבל תנחומין, ותקים ותנשיק ליה. לבתר יקום ההוא נהירו מההוא אתר, ושרי ביריחו קרתא דאילני, בכל עץ, דא יריחו, או על הארץ דא ירושלם, ויהא גניז בההוא נהירו דק"ן צפו"ר תריסר ירחי, בתר תריסר ירחי יזדקף ההוא נהירו בין שמיא וארעא, ושרי בארעא דגליל, דתמן הוה שרותא דגלותא דישראל, ותמן יתגלי מההוא נהירו דקן צפור, ותב לאתריה. וההוא יומא יזדעזע כל ארעא כמלקדמין, מסייפי שמיא עד סייפי שמיא, וכדין יחזון (ינדעון) כל עלמא דהא אתגלי מלכא משיחא בארעא דגליל, ויתכנשון ליה כל אינון דלעאן באורייתא, ואינון זעירין בעלמא, ובזכות ינוקי דבי רב יתתקף חיליה לאתגברא, ורזא דא אפרוחים, ואי לא ישתכחון אלין, הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינקי, כמה דאת אמר (ישעיה כח ט) גמולי מחלב עתיקי משדים, והיינו או בצים, דבגין אלין שריא שכנתא עמהון דישראל בגלותא, דהא חכימין זעירין אינון דישתכחון בההוא זמנא, והיינו (דברים כב ו) והאם רובצת על האפרוחים או על הבצים. לא תקח האם על הבנים, (דהא ביה לא קיימא מלה לאפקא לה מן גלותא, אלא במלכא עלאה, דכיון דאינון רביין וינוקין יהבין תוקפא למלכא משיחא, כדין אימא עלאה דהיא רביעא עליהו, תתער לגבי בעלה) ויתעכב (הכי) עד תריסר ירחין אחרנין, לבתר ייתי בעלה ויוקים לה מעפרא כמה דאת אמר (עמוס ט יא) אקים את סוכת דוד הנופלת. בההוא יומא מלכא משיחא שארי ויכנוש גלותא מסייפי עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת אמר (דברים ל ד) אם יהיה נדחך בקצה השמים וגו', מההוא יומא כל אתין ונסין וגבוראן דעבד קב"ה במצרים יעביד לון לישראל, כמה דאת אמר (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות: אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל אלין מלין תשכח ברזא דתלתין ותרין שבילין דבשמא קדישא, ועד דנסיין אלין לא יתערון בעלמא, לא ישתלם רזא דשמא קדישא, ולא תתער לאהבה, כמה דאת אמר (שיר ב ז) השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות, בצבאות דא מלכא (נ"א משיחא) דאקרי צבאות, או באילות השדה, שאר חילין ומשריין דלתתא, אם תעירו ואם תעוררו את האהבה, דא ימינא דקב"ה דאקרי אהב"ה, עד שתחפץ, ההיא דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה, זכאה איהו מאן דיזכי לההוא דרא, זכאה איהו בעלמא דין וזכאה איהו בעלמא דאתי. רבי שמעון ארים ידוי בצלו לקב"ה וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה

אתו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ויתבו קמיה, עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשך, ואשתקע חד צנורא (ס"א צרורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואזדעזע כל ההוא אתר. אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא עדנא דקב"ה אדכר לבנוי, ואחית תרין דמעין לגו ימא רבא, וכד נחתין, פוגעין בהאי צנורא דשלהובא דאשא, וישתקעו דא בדא בימא, בכה רבי שמעון ובכו חברייה. אמר רבי שמעון, הא אתערנא ברזי דאתוון דשמא קדישא, בסתרא דאתערותא דיליה לגבי בנוי, אבל השתא אית לי לגלאה מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא לגלאה, אלא זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דייתי מלכא משיחא, אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה ולרבי אבא, קומו בקיומייכו, קמו רבי אלעזר ורבי אבא, בכה רבי שמעון זמנא אחרא, אמר ווי מאן יקום במה דאמינא (נ"א דחמינא), גלותא יתמשך מאן יכיל למסבל. אוף איהו קס, ואמר (ישעיה כו יג) יהו"ה אלהינו בעלונו אדונים זולתך, לבד בך נזכיר שמך, האי קרא אוקמוה, אבל בהאי קרא אית רזא עלאה גו מהימנותא, יהו"ה אלהינו, דא הוא שירותא דרזין עלאין, אתר דמתמן נפקין כל נהירו דשרגין כלהו לאדלקא, ותמן תליא כל רזא דמהימנותא, ושמא דא שליט על כלא, בעלונו אדונים זולתך, דהא עמא דישראל לית מאן דשליט עליה בר שמא עלאה דא, והשתא בגלותא שליט עליה סטרא אחרא. לבד בך נזכיר שמך, רזא דשמא קדישא כללא דעשרין ותרין אתוון, וכנסת ישראל לא מתברכא אלא מגו שמא דא דאקרי בך, כמה דאת אמר (שמות לב יג) אשר נשבעת להם בך, (בראשית מח ב) בך יברך ישראל, (תהלים יח ל) כי בך ארוץ גדוד. ובזמנא דשלימו אשתכח, לא הוה מתפרש דא מן דא, ואסיר לאפרשא דא מן דא אתתא מבעלה, לאו ברעיוני ולאו בדכירו, בגין דלא לאחזאה פרודא, והשתא בגלותא פרודא אשתכח, דמגו עאקו דכל זמנא וזמנא, אנן עבדין פרודא לאדכרא ההוא שם בר מבעלה, בגין דאיהי שכיבת לעפרא, והיינו לבד בך נזכיר שמך, בר מבעלה אנן דכרין להאי שם בפרודא, בגין דאנן רחיקין מינד, ושלטין אחרנין עלן, ושמך איהו בפרודא מן שמא דאקרי בך. והאי ביומי דגלותא, בגין דגלותא קדמאה הוה מבית ראשון, ובית ראשון הוא רזא דה' קדמאה, ולקבל שבעין שנין דילה, גלותא דבית ראשון הוה שבעין שנין, ואינון שבעין שנין לא אשתכחתי אימא רביעא עליהו, והוה פרודא מן שמא עלאה רזא דה' עלאה, וכדין יו"ד רזא עלאה אסתלק לעילא לעילא לאין סוף, ובית ראשון עלאה קדישא לא נביע נביעו דמיין חייך, דהא מקורא דילה אסתלק, ואיהי שבעין שנין בגלותא, בגין דאיהי שבע שנין אקרי, כמה דאת אמר (מ"א ו לח) ויבנהו שבע שנים. ואי תימא דשלטא מלכות בבל לעילא ברזא דשבעין שנין ח"ו, אלא בזמנא דהוה בי מקדשא קיים, נהורא ונביעו דאימא עלאה הוה נהיר ונחית לתתא, כיון דחטו ישראל ואתחרב מקדשא ושלטא מלכות בבל, הוה חפי ואחשיך ההוא נהירו, ותתאי קדישין לא הוו נהירין, כיון דתתאי לא הוו נהירין, בגין (מגו) שלטנו דמלכותא דבבל, אסתלק ההוא נהורא, וההוא מבועא עלאה דהוה נביע רזא ד' אסתלק לעילא לעילא באין סוף, כדין אינון שבעין שנין לא הוו נהירין, בגין ההוא נהירו דאתמנע ודא הוה ודאי גלותא דשבעין שנין. כיון

דאעדיאו שלטנו דבבל, ושריאת ה"א תתאה לאנהרא, ישראל כלהו לא אהדרו לאדכאה (נ"א לשלטה), למהוי סגולה שלימתא כמלקדמין, אלא זעיר זעיר (בערבוביא), וכיון דשלימו לא אשתכח, (ושריאת ה"א תתאה לשלטה), כדין י' נביעו עלאה לא נחית כל כך לאנהרא כמה דהוה כמלקדמין, אלא זעיר זעיר בערבוביא, דלא הוה דכיינ כמלקדמין כמה דאתחזי, ועל כך נביעו עלאה לא נביע ולא נהיר, אלא דאהדר לאנהרא זעיר זעיר מגו דחקא (דשמאלא) דשמא (נ"א דגלותא ודינא), ועל דא אתגרו בהו בישראל קרבין סגיאין, עד דהחשך יכסה ארץ, וה' תתאה אתחשך ונפלת לארעא, ונביעו עלאה אסתלק כמלקדמין, בגין דמלכות אדום אתתקף, וישראל אהדרו לסרחנייהו, ועל דא ה' בית שני אתחרב. וכל אינון תריסר שבטין דילה, כחושבן משריין דלהון, אינון בגלותא דמלכות אדום, ונביעו עלאה אסתלק מההוא נביעו דקיימא עלה, כמה דאת אמר (ישעיה נז א) הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה דהוה נגיד ומשיך מלעילא, (נ"א קרבין סגיאין, ומלכות יון שלטא עלייהו, לבתר דאהדרו בתיובתא אתתקפו עלייהו ואתכפיאו לון, ובגין דישראל אהדרו לסרחנייהו, מלכות אדום אתתקף, ובית שני אתחרב, וה"א תתאה אתחשכת ונפלת לארעא, ונביעו עלאה אסתלק מההוא מבועא דקיימא עלה, כמה דאת אמר, הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה דהוה נגיד ומשיך עליה מלעילא, מאי טעמא, בגין דהחשך יכסה ארץ), וכדין הוה פרודא בה"א בית שני, ואיהי בגלותא דאדום, בכל אינון תריסר שבטין (נ"א דילה), ומשריין דילהון תריסר שבטין סלקין לחושבן סגי, ועל דרזא (נ"א ועל דא רזא) דה' הוה בהו, בכל ההוא (נ"א ועל דא רזא דה' בכל ההוא) חושבנא, (נ"א חשוכא) גלותא אתמשך. רזא דרזין לחכימי לבא אתמסר, עשר שבטין אלף שנין, תרין שבטין מאתן שנין, שארו דמעין למנפל, פתח ואמר (איכה א ב) בכה תבכה בלילה ודמעתי על לחיה, לסוף תריסר שבטין דגלותא, ליליא יתחשך לישראל, עד דיתער וא"ו, לזמן שתין ושית שנין, לבתר תריסר שבטין דאינון אלף ומאתן שנין דגלותא. ולבתר (עד) שתין ושית שנין בחשוכא דליליא, כדין (ויקרא כו מב) וזכרתי את בריתי יעקב, דא אתערותא דאת ו' דאיהו נפש דבית יעקב, ורזא דא (בראשית מו כז) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ושש, ואיהו ו' נפש דבית שני, רזא דה' תתאה, ודא ו' רזא דששים ושש, ששים לאתערותא דיעקב, ושש לאתערותא דיוסף, ועל דא איהו ו"ו דאינון תרין בחבורא חדא ורזא חדא. מתמן ולהלאה יתער קב"ה לאינון נסין ואתין דקאמרון, ויתערן על ישראל אינון עקתין דקאמרון, וכדין (ס"א ורזא דא) ואף את בריתי יצחק, ולבתר כד יגיח מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות טו ז) ימינך יהו"ה נאדרי בכח, כדין ואף את בריתי אברהם אזכור, ולבתר והארץ אזכור, דא ה' בתראה, בההוא זמנא כתיב, (זכריה יד ט) והיה יהו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד. לסוף שתין ושית שנין אחרנין, דאינון מאה ותלתין ותריין שנין, יתחזון אתוון דשמא קדישא גליפן בשלימו עילא ותתא כדקא יאות, ורזא דא ה"ה עלאה ותתאה, וכל אינון שבילין דאינון תלתין ותריין שנין דכלילן ברזא דאת ו' הו"ה (נ"א יו"ד וה"ה),

רזא דשלימו דמאה ותלתין ותריין, לסוף מאה ותלתין ותריין שנין אחרנין, יתקיים לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה, ויתדכי ארעא קדישא, וקודשא בריך הוא יתער מתייא דארעא קדישא, ויקומו חילין חילין בארעא דגליל. וכדין יתער סתימו דנביעו עלאה את י', ויתקיימו תלתין ותריין שבילין בשלימו לנגדא לתתא, ויתקיימו אתוון דשמא קדישא כלהו בקיומיהו יהו"ה, דעד כען לא יהון בשלימו, עד זמן דינגיד ויתמשך ההוא נביעו עלאה, בחבורא דאתוון גו ה' (נ"א וה') בתראה, ודא איהו לסוף תשלום מאה וארבעין וארבעה שנין אחרנין דישתלמו, ויתערון שאר מתי ישראל דבשאר ארעאן. דישתכח כל דא בחשבון חי"ת, דאתיישב עלמא ויתבסס, ויתעבר סטרא אחרא (נ"א חו"א בישא) מעלמא, וה"א תתאה תתמלי מגו נביעו עלאה, ותתעטר ותתנהיר בשלימו, וכדין כתיב (ישעיה ל כו) והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים, עד דיהא שבת ליהו"ה, לאלקטא נפשין בתענוגי קדושא, (דא ה' בתרא) כל ההוא אלף שביעאה, ודא איהו אתערותא דרוחין קדישין דעמא דישראל, לאתלבשא לבתר שבת בגופין אחרנין קדישין לאתקרי קדישין, דכתיב (שם ד ג) והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו.

(זוהר בראשית כ"ה)

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו', אלן אינון דאתמר בהון (שמות לב ד) אלה אלהיך ישראל, ביומא דיתמחון אלן, כאלו ההוא יומא עביד קב"ה שמיא וארעא, הה"ד (בראשית ב') ביום עשות יהו"ה אלהי"ם ארץ ושמים, בההוא זמנא יהא קב"ה עם שכינתיה, ויתחדש עלמא, הה"ד (ישעיה סו כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו', דא איהו ביום עשות. בההוא זמנא ויצמח יהו"ה אלהי"ם מן האדמה כל עץ נחמד וגו', אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלן לא נחית מטרא דאורייתא, וישראל דדמיין לעשבין ולאילנין לא יצמחון, ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו', בגין דאדם אין, דאינון ישראל בבי מקדשא, לעבוד את האדמה בקרבנין. דבר אחר וכל שיח השדה, דא משיח ראשון טרם יהיה בארעא, וכל עשב השדה טרם יצמח, דא משיח שני ולמה, בגין דלית תמן משה למפלח לשכינתא, דעליה אתמר ואדם אין לעבוד את האדמה, ורזא דמלה (בראשית מט י) לא יסור שבט מיהודה דא משיח בן דוד, ומחוקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף, עד כי יבא שיל"ה דא משה, חושבן דא כדא, ול"ו יקה"ת עמים, אתוון ולו"י קה"ת. דבר אחר וכל שיח השדה, אלן צדיקיא דאינון מסטרא דצדיק ח"י עלמין, שי"ח ש' ח"י, ש תלת ענפין דאילנא, ואינון ג' אבהו, ומן ח"י עלמין, לשון אחר וכל עשב השדה, ע"ב שי"ן, תלת עלין דאינון ש' יאהדונה", ואינון ע"ב ענפין דתליין בהון כחושבן ע"ב, כלהו לא מתאחדין באתרא דאיהי שכינתא, עד דייתי ההוא דאקרי אד"ם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ודא איהו ואד"ם אין לעבוד את האדמה, ובגין דא אתמר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח, עד דיצמח צדי"ק.

ומניה (תהלים פה יב) אמת מארץ תצמח, דאתמר ביה (דניאל ח יג) ותשלך אמת ארצה, ותלמידי חכמים דאינון דשאיין לא צמחין בגלותא, עד דאמת מארץ תצמח, ודא משה, דאתמר ביה (מלאכי ב ז) תורת אמת היתה בפייהו, דלא יהא מאן דדריש לשכינתא כותיה, ובגין דא ואדם אין לעבוד, ומיד דאיהו ייתי, מיד וא"ד יעלה מן הארץ א"ד מן אדנ"י סליק ליה ו' ואתעביד בה אדון כל הארץ, מיד והשקה את כל פני האדמה מניה אתשקין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא דבר אחר ואד יעלה מן הארץ, תרגומו ועננא יסתלק מן ארעא, ההיא דאתמר בה (שמות מ לח) כי ענן יהו"ה על המשכן וגו', וביה מתשקין תלמידי חכמים בארעא בההוא זמנא, וייצר יהו"ה אלהי"ם את האדם, אלן ישראל, בההוא זמנא קב"ה צייר לון בצוירין דעלמא דין ועלמא דאתי וייצר בההוא זמנא קב"ה עייל לון בשמיה, בצוירא דב' יודי"ן י' י' ו' בינייהו, דאינון סלקין לחושבן יהו"ה, ויהון מצוירין באנפוי באנפין דילהון בתרין יודי"ן, בחוטמא דילהון באת ו', ובגין דא אמר קרא (במדבר כג ט) כי מראש צורים אראנו, אלן אינון צוירין דשמא קדישא, ויהון מצוירין באנפיהו בתרין לוחין יקירין דאינון י' י', דאיהו ו' חרות עלייהו. ועוד צייר לון לכל דור בבת זוגיה עלאה דא י"ה, ואינון ו' יחודא דתרוייהו, וצייר לון באינון דצוירא דלעילא, דאיהו ישראל עמודא דאמצעיתא, כליל שכינתא עלאה ותתאה, דאינון ק"ש ערבית וק"ש שחרית ועלייהו אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי. ומיד בההוא זמנא נטע לון לישראל בגנתא דעדן קדישא הה"ד ויטע יהו"ה אלהי"ם אבא ואמא, גן דא שכינתא תתאה, עדן דא אמא עלאה, את האדם דא עמודא דאמצעיתא, איהי תהא נטע דיליה בת זוגיה, ולא תזוז מניה לעלם ותהא עדונא דיליה, וישראל קב"ה נטע לון בההוא זמנא נטעא קדישא בעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

(זוהר שלח לך קס"ו)

כתיב ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע למעבד בהו נוקמין (חסר) וע"ד חדי משיח וחדי רב מתיבתא דקא אתבשר בדא ואמר רב מתיבתא דהא דייק למשיח ואמר מנא הוה לדניאל דקאמר פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס מאינון אתוון דופרסין אשתמע ליה והכא מאי הוא א"ל הכי הוא ודאי פריס פריסת מלכותך חייבא ע"י דמשיח אחרא ולבתר ישלוט מלך פרס ויטול מלכוון סגיאיין והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי והוא ישלוט ויקטול סגיאיין וההוא משיחא ולבתר יפול ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. וע"ד ופרסין מלכא דפרס אשתמע הכא. אי חסידא קדישא כמה חדוה על חדוה בההוא מעיינא. בההוא מעיינא מגדלא כל זיני אילנין דנציב קב"ה בג"ע וכלהו קיימי לאסוותא טרפין ואיבין וענפין ולחדו לבא תדיר. ולית בינייהו כפנא ודאגה ואנחה לעלמין. זכאה עמא דכל דא מחכאן. וכל דא גניז לון.

(זוהר שלח לך קע"ג)

פתח ואמר על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבוה האי ודאי הר העבדים אתר דמשה אתקבר. והא אוקמוה דשכינתא תסלק לתמן ותבשר עלמא. אבל כלא איהו. מבשרת ציון דא איהי חפצי בה אתתא דנתן בר דוד אימא איהי דמשיחא מנחם ב"ר עמיאל ואיהי תיפוק ותבשר ואיהי בכללא דמבשרת ציון קלא ישתמע בעלמא ותרין מלכין יתערון בעלמא לאגחא קרבא ויפוק שמא קדישא על עלמא. מה תבשר ותימא (שם) הנה יי' אלקים בחזק יבא וזרועו מושלח לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. הנה שכרו אתו דקב"ה כריז בכל פמליא דלעילא ויימא לון אתכנשו ודאינו דינא. מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי אגריה מאי הוא ואינון יימרון כך וכך. מאן דסביל כמה חרופין וגדופין בכל יומא עלי מהו אגריה. אינון אמרי כך. מאן דאתענש בכל יומא עלי מהו אגריה. אינון אמרי כך. הה"ד הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. מהו ופעולתו אלא כמה דכתיב מה רב טובך וגו'. פעלת לחוסים בך דא הוא פעולתו. נגד בני אדם מהו אלא נגד עכו"ם. אשר צפנת ליראיך. מהו אשר צפנת. וכי מאן יגזול ויטול מן ידוי מה דהוא בעי למיהב דכתיב צפנת. אלא פוק וחמי עובדין דרחמנו דעבד קב"ה במה דאיהו מחי ביה יהיב אסוותא. במה מחי בשמאלא. בימינא קריב ובשמאלא מחי. במה דמחי ביה יהיב אסוותא לעולם כתיב ירמיה א צפון תפתח הרעה. ובצפון מחי. דמתמן נפקי כל ד ינין וכל גזירי. קשיין. וביה שרי כל אגר טב וכל טיבו דזמין קב"ה למיהב לישראל. לזמנא דאתי קרי קב"ה לצפון ויימא ליה בך יהבית כל טיבו וכל אגר טוב לבני דסבלו כמה בישינ בהאי עלמא על קדושת שמי. הב אגרין טבין דיהבית בך. הה"ד אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי ארחא הכי הוא דדרום לממנע ברכאן והא כל ברכאן מסטרא דדרום וכל טבין דעלמא מדרום נפקי ואיהו אמר לתימן אל תכלאי אלא בההיא שעתא יתער קב"ה לאברהם ויימא ליה קום דהא מטא זמנא דאנא פריק לבנך למיהב לון אגר טב על כל מה דסבלו בגלותא ומגו דאברהם הוה בזבינו דלהון דכתיב אם לא כי צורם מכרם דא אברהם. הוה ליה כמאן דלא טב בעינוי. ואחמי גרמיה כמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר ויימא גבו מחוביהון גבו מחטאיהון א"ל קב"ה לאברהם ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי אנא בעי לפייסא לך על בנך. לא תמנע טיבו מנהון לא תמנע אגר טב מנהון כמה וכמה סבלו על חוביהון ובגיני כך אומר לצפון תני. והיינו אשר צפנת. ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דההיא מבשרת. ותו תבשר זמנא תנינא בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה ותהך ותבשר לאבהן מיד תהך לירושלם ותחמי לה בחרבנא. תיעול לציון ותמן תקרקר קירא כמלקדמין על אתר בי מותבה ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיאית דלא תיטול מתמן ולא תפוק עד דקב"ה יפרוק לבנהא ודא חפצי בה. תבשד כמלקדמין ואמרת צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מאי

גדול בקרבך דא קב"ה דאיהו אתי לגבה לאקמא לה מעפרא ויימא לה התנערי מעפר קומי שבי ירושלם ירושלם איהי וירושלם שמה ודאי. ובדא אוף הכי כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגן עדן ובג"כ זכאה איהו מאן דנשמתיא בשבת אסהידת קמי מלכא על חדושא דאורייתא דקב"ה. וכל פמליא דיליה וכל אינון נשמתינ דצדיקייא דהוו בגן עדן כלהו מתעטרן בההוא מלה. תו שמענא בוצינא קדישא דכמה יקר על יקר ועטרה על עטרה מעטרן לאבוה דההוא ב"נ תמן בשעתא דאמר קב"ה אתכנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא משמיה דפלוגי בר פלוני כמה אינון דנשקין על רישיה כמה צדיקייא מעטרין ליה כד נחתין. זכאה חולקהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא יומא דשבתא משאר יומין.

ואחרי גומרם כל זאת יכוונו יחדיו לעתור לפני קונם נוסח תפילה זו:

ויהי רצון מלפניך ה' או"א שתהא שעה זו שעת רחמים, שעת הקשבה, שעת האזנה, ונקראך ותעננו, נעתיר לך והעתר לנו, ובזכות קריאת ולימוד תורתך הקדושה אשר למדנו, אתה ה' אל תרחק, איילותי לעזרתי חושה, כאייל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך א-לוהים, ועל כן נקוה לך ה' א-לוהינו לראות מהרה בתפארת עוזך, להעביר גילולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, ויקבץ גלויותינו, ובא לציון גואל, והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

אנא ה' א-לוהינו, חולל איילות, חושף יערות, הצמיח קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך, וירום הודו ותינשא מלכותו על כל העולם כולו, גדול כבודו בישועתך, הוד והדר תשוה עליו. אנא ה', הא-ל אב הרחמן, קנא לשם קדשך המחולל בגויים, והבט בעוני עמך ישראל, דוויים וסחופים בין כמה זאבים, וצא נא לישע את עמך, לישע את משיחך, וקבץ שארית צאנך מכל המקומות אשר נפוצו שם, וזכנו לראות פני משיחך הקדוש, מלך ביופיו תחזינה עינינו, יראו עינינו וישמח ליבנו, ישראל בנווהו, וארמון על משפטו יישב, ובאה הממשלה הראשונה, ממלכת לבת ירושלים, ומלך מלך, והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ, ועמד ורעה בעוז ה', בגאון שם ה' א-לוהיו, ונקוו אליו כל הגויים, לקרוא כולם בשם ה', לעובדו שכם אחד, כי לך אנחנו מחכים, ולישועתך אנחנו מצפים, אל תבישנו משברנו, ה' א-לוהינו, הראנו ה' חסדך, וישעך תתן לנו, זכרנו ה' ברצון עמך, פקדנו בישועתך, לראות בטובת בחיריך, לשמות בשמחת גויך, להתהלל עם נחלתך. ויהי נועם ה' א-לוהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, ה', צורי וגואלי.

(ואם יש שם מניין יאמרו קדיש דרבנן)